

Fotbal

Revistă săptămînală

ANUL III

91

JOI
22 FEBRUARIE 1968
12 PAGINI
2 LEI

JOCURILE OFICIALE SE APROPIE CU PAȘI REPEZI

Doar săptămîna aceasta mai trece fără să aibă la capătul ei o duminică de fotbal oficial.

Dar la 3 martie, sunetul de gong se va auzi pe 16 stadioane din țară, unde vor avea loc meciurile pentru „Cupa României”.

Firește, pregătirile își iutesc cadența. În ultimele zile, pe zăpadă sau ploaie, înfruntînd dificultatea unor terenuri aproape impracticabile, jucătorii și-au continuat antrenamentele. Un grup masiv de echipe din prima divizie dispută partide de pregătire în turneele ce întreprind peste hotare.

Sînt ultimele zile pentru retușări, sînt ceasurile de punere la punct a replicilor din prima scenă... Nerăbdarea iubitorilor fotbalului crește zi de zi.



Zăpada abundentă căzută duminică a făcut ca meciurile de verificare să se dispute în cel mai autentic decor hibernal, așa cum se vede și în fotografia de mai sus, de la meciul Dinamo Bacău — Dinamo Obor.



RĂDUCANU, portarul Rapidului, în fața unui veritabil tir la care îl supun chiar coechipierii. (Aspect de la antrenamentul de marți al echipei feroviare).

Foto: S. BRAȘOVEANU

JUCĂTORII SELECȚIONATEI VORBESC DESPRE MECIURILE DIN BRAZILIA
Amănunte asupra turneului, lista tuturor jocurilor, formații, note, golgeteri, în pagina a 5-a

Pagina 3

Raid anchetă pe tema mereu actuală a disciplinei

Paginile 6-7

ARBITRII, AȘA CUM
ÎI CUNOAȘTEȚI ȘI — MAI ALES —
CUM NU-I CUNOAȘTEȚI

Paginile 9, 11, 12

Reportaje, comentarii, știri,
prezentări de formații prestigioase
din fotbalul de peste hotare

FOTBALUL ÎN ȘCOALA NOASTRĂ

DIALOG CU CITITORII

În dorința de a cunoaște unele aspecte actuale din fotbalul școlar, am întreprins, de curând, un raid-anchetă prin câteva licee, școli profesionale și generale din orașele Rm. Vilcea, Sibiu și Mediaș. Constatările au fost atât de diferite de la școală la școală, încât socotim că cel mai bun lucru e să redăm integral filmul acestui raid.

SE POATE, TOTUȘI, ȘI MAI BINE!

Primul popas, Rm. Vilcea, la Liceul „Vasile Roaită”. Pe terenul de sport, împreună cu elevii clasei a IX-a, l-am întâlnit pe profesorul de educație fizică Vasile Stătescu. Afund scopul vizitei noastre și, totodată, importanța pe care o acordă redacția revistei fotbalului în școli, ne-a spus:

— Anul trecut, echipa liceului nostru a participat cu succes la campionatul școlar, ocupând primul loc în faza pe oraș, cu toate că nu a existat un campionat al școlii. În acest an de studii, în colaborare directă cu U.T.C., care a preluat organizarea activității sportive a școlii, am realizat un campionat pe clase, cu șase echipe, inițiativa fiind disputată sistem eliminativ. După terminarea turului, cei mai bini se prezintă echipa clasei a XI-a. De altfel, echipa liceului nostru participă și la campionatul orașenesc de juniori, competiție la care iau parte 12 formații și unde ocupă locul doi după desfășurarea turului.

— Ne puteți da numele citorva dintre jucătorii mai talentați?

— Notați mai întâi o precizare: doi dintre ei sînt componenți ai echipei Chimia din Divizia B: Constantin Marinescu, totodată și fundaș în echipa națională de juniori, și Ion Minea, ambii din clasa a XI-a C. Apoi, Dumitru Ștefănescu din cl. a XI-a E, Vasile Poemaru cl. a XI-a D, Gabriel Abagiu cl. a X-a A. Și mai sînt și alții.

Cu toate că activitatea fotbalistică din liceu are sprijinul directorului Iulian Iovan, în activitatea lor, elevii se lovesc de o problemă acută: LIPSA ECHIPAMENTULUI, ÎN SPECIAL A GHETELOR DE FOTBAL ȘI A MINGILOR. Școala nu are fonduri pentru a le

RAID-ANCHETĂ ÎN ȘCOLILE DIN RM. VILCEA, SIBIU ȘI MEDIAȘ

ECHIPAMENT EXISTĂ, DAR...

Nu poate afirma cineva că elevii grupului școlar forestier din Rm. Vilcea nu au cu ce juca fotbal. Ba, dimpotrivă, în magazia cu echipament sportiv a școlii, numai pentru fotbal există echipament în valoare de peste 18.000 lei. După cum ne-a afirmat prof. Ion Rusu, cu toate că în această școală ciclul de învățămînt durează doar un an și jumătate și nu poate exista stabilitatea unei competiții, au început și aci întrecerile campionatului. Participă 16 echipe împărțite astfel: opt la școala profesională și opt la școala de maiștri. La invitația prof. I. Rusu am avut prilejul să admirăm și noul teren de fotbal (dimensiuni: 90 m x 60 m), o adevărată bijuterie care va fi dată în folosință în această primăvară. Terenul, la amenajarea căruia și-au dat aportul viitorii specialiști ai pădurilor, va fi folosit în mare măsură și de elevii de la Liceul forestier.

CÎND DIRECTORULUI ÎI PLACE FOTBALUL.

La Școala generală nr. 5 l-am cîntat pe prof. Ion Lazăr. Nu l-am găsit. L-am întâlnit însă pe directorul adjunct al școlii, prof. Constantin Ștefănescu, despre care aveam să aflăm imediat că este principalul animator al activității sportive și, în special, al fotbalului în această școală. De altfel, jocul cu balonul rotund a devenit aci o tradiție. Din 1962, data înființării școlii, și pînă în prezent, se desfășoară organizat, an de an, campionatul pe școală la fotbal. În ediția 1966—1967 au luat parte 15 formații, campionă fiind echipa clasei a VIII-a D. În ediția 1967—1968 s-a desfășurat turul, iar returul urmează să se dispute între 15 aprilie — 1 iunie a.c. Participante, tot 15 echipe. Drept recompensă pentru echipa campioană pe școală, prof. Ștefănescu a contractat o excursie la

record de echipe participante: 40, față de 39 în ediția precedentă.

După terminarea turului pe primul loc se află anul I clasa I-G, anul II clasa a II-a K și anul III clasa a III-a E. Între timp s-a îmbunătățit și baza materială. Elevii au acum la dispoziție un teren propriu, gazonat, iar echipamentul a fost improspătat cu 22 de perechi de bocanci, nouă mingi etc.

În discuția cu prof. Dobrescu a reieșit că mingile fabricate la I.I.S. „Căprioara” Sebeș sînt de proastă calitate. După numai o lună de întrebuințare aproape că nu mai sînt de folosit.

140 DE ELEVI LA ÎNTRECERILE CAMPIONATULUI ȘCOLAR

Din totalul de 202 elevi cîți învață la Liceul „Gh. Lazăr” din Sibiu în acest an, 140 iau parte la întrecerile campionatului școlar de fotbal. După cum ne-a spus prof. Ștefan Horia, a reieșit că turul întrecerilor s-a încheiat cu victoria selecției claselor a IX-a care a terminat neînvinsă. Dintre jucătorii acesteia i-am notat pe cei mai buni atît la învățătură, cît și la fotbal: Aurel Munteanu, Ioan Nicodim, Gheorghe Bogdan, Nicolae Ilie. La buna desfășurare a întrecerilor, care au avut loc pe terenul Electrica, și-au adus aportul directorul Gheorghe Bodea, dirigintii claselor și secretarul U.T.C. pe liceu.

AVEM DE APĂRAT UN TITLU

— În ediția trecută echipa noastră a ocupat locul I pe oraș și regiune și doi pe zonă, fapt care ne obligă să ne apărăm titlul. Sau, poate, să ajungem și în finala pe țară. Acest obiectiv cere însă pregătire, ne-au declarat elevii Viorel Magheru din clasa a X-a, Ion Mihăilă, clasa a XI-a și Dumitru Gaston clasa a XI-a de la Liceul nr. 3 Sibiu.

De acest lucru am fost asigurați și de prof. Vasile Răileanu care răspunde de buna desfășurare a campionatului pe clase, încheiat în luna decembrie și la care au participat 14 echipe. Și la această școală, ca și la altele din cadrul raidului nostru, s-a completat echipamentul: 26 de perechi de bocanci și 14 mingi în plus.

Cu popasul făcut la Liceul nr. 3 ne-am încheiat vizita la Sibiu și am continuat drumul la Mediaș.

MAI MULT O IMPROVIZAȚIE.

DE CE?

„Campionatul școlar de fotbal pe clase este mai mult o improvizație”, ne-a spus prof. Carol Dietrich, directorul școlii sportive, cu o jumătate de normă și la liceul nr. 2 din Mediaș.

De ce?

— PENTRU CĂ NU DISPUNEM DE TERENURI ȘI ECHIPAMENT. Ba mai este și altceva, a adăugat prof. Dietrich: directorul adjunct al liceului nostru, Eugen Rîsnoveanu, și el profesor de educație fizică, nu prea sprijină activitatea sportivă, în special din punct de vedere financiar.

Totuși, la plecarea din acest liceu, tov. Dietrich a ținut să ne asigure că se va strădui să organizeze în primăvară un campionat pe școală cu 12 echipe. Tare am dori să asistăm la câteva din meciurile ce se vor disputa cu acest prilej!

ELEVII NU AU VOIE PE TERENUL DE FOTBAL

Am rămas surprinși cînd am auzit așa ceva. Afirmatia a făcut-o prof. Werner Wayand de la liceul nr. 1 din Mediaș:

— Elevii noștri nu au voie să joace pe terenurile gazonate „8 Mai” și „Sparta” pe motivul că... tenișii strică gazonul! Au voie însă încălțați cu bocanci de fotbal! Cum însă noi nu prea avem posibilitatea să-l echipăm pe copii cu așa ceva, sîntem puși în situații neplăcute. Și, dacă vrem să jucăm, ne îngheșuim pe baza școlii sportive care nu numai că este supraaglomerată, dar se prezintă și în condiții destul de proaste.

După cite am aflat campionatul școlar trebuia să se organizeze încă din toamnă cu șase echipe, însă a rămas doar un simplu proiect.

ILIE IONESCU
correspondent

Nu puține sînt scrisorile în care cititorii revistei își exprimă opinia la legătură cu numeroase aspecte din fotbalul nostru, după cum, în multe alte corespondențe, ei vin cu propuneri interesante. Una dintre aceste scrisori, sosește zilele trecute și expediată de tov. DRAGOMIR NEACȘU din Pitești, strada C. A. Rosetti nr. 19, ne-a atras atenția în mod special. Iată, printre altele, ce scrie cititorul nostru:

„Cred că dv. ați putea iniția o campanie ca cluburile noastre să poarte denumiri mai adecvate, ca: Sporting, Juventus, Sparta, Venus, Unirea Tricolor, F.C. Oltenia, F.C. Banat etc. Căci de Metalul, Chimia, C.S.M., denumiri care nu spun nimic din punct de vedere sportiv, sînt sătul oamenii. Exemplul trebuie luat de la F.C. Argeș. În felul acesta și mai mulți suporterii se vor alătura echipelor noastre.”

Tovarăș Neacșu, rîndurile dv. ne-au îndemnat să facem o mică statistică printre formațiile din diviziile A, B și C. Ei bine, există nouă echipe „Metalul” (București, Hunedoara, Buzău, Rădăuți, Tîrgoviște, Aiud, Tr. Severin, Copșa Mică, Satu Mare), patru „Chimia” (Rm. Vilcea, Suceava, Făgăraș, Tr. Măgurele) dar și o „Chimică” (Tîrnăveni), cinci formații „Minerul” (Baia Mare, Baia Sprie, Lupeni, Anina, Bihor), patru „Politehnica” (București, Iași, Galați, Timișoara), trei „Medicina” (Cluj, Iași, Tg. Mureș), trei „Victoria” (Roman, Călan, Tg. Jiu), patru echipe „Progresul” (București, Brăila, Corabia, Strehala). Dar să ne oprim aci, deși am mai putea spune că pînă la actuala ediție a campionatului am mai avut și trei „Dinamo” (București, Bacău, Pitești), dar și Dinamo Victoria București.

Firește, sînt, printre denumirile echipelor noastre divizionare și unele sugestive ca de pildă

Ceahlăul (Piatra Neamț), Crișul (Oradea), Ancora (Galați) etc. Sînt altele care și-au cîștigat notorietatea publică datorită tradiției. Cînd auzi de Jiu, gîndul te duce imediat în Valea Jiului, la echipa din Petroșeni; cînd spui Gloria C.F.R., aproape că nici nu mai e nevoie să adaugi că această formație este din Galați. La fel: Petrolul (Ploiești), Flacăra (Moreni), Poiana (Cîmpina). După cum F.C. Argeș a prins extraordinar de mult, sublinierea că e din Pitești devenind superlud.

În același timp, cînd spui Universitatea sau vezi grafică „U”, te gîndești la echipa din Cluj cu o vechime de aproape o jumătate de secol. Dar „U” mai poate fi și „U” Craiova. De ce, probabil v-ați întrebat și dv., tovarășe Neacșu, ca și alți cititori ai noștri, a fost nevoie ca o denumire tradițională a unei echipe să fie imprumutată și de alta? În Cetatea Banilor a existat F.C. Craiova (care, mai de mult, a avut un cuvînt important de spus în fotbalul nostru), Rovine etc. După cum, cînd spui Politehnica te îndrepti cu gîndul spre Timișoara, spre „Poli”. Dar iată că au mai răsărit și alte „Poli”, la București, Iași și Galați!

De ce oare această lipsă de inspirație în alegerea denumirilor echipelor noastre de fotbal? Ce vă spun, stimați cititori, denumiri ca: S.U.T. (Galați) sau T.U.G. (București)? Sau: Vagonul (Arad)?

Dar, aproape de Arad: o altă scrisoare sosită la redacție ne înștiințează că formația I.C.A. (no-căutați printre cele divizionare!) se va numi de aci încolo Gloria Arad, un nume care aproape că se confundă cu istoria fotbalului din acest oraș. Să-l urdăm vîslă lungă rîndescutei Gloria Arad și să ne întrebăm, totuși, alături de cititorii noștri din Pitești: cînd vor purta cluburile noastre denumiri mai adecvate?

DAR UMĂRUL CINE-L PUNE?

Cetățenii care locuiesc în cartierul Balta Albă din Capitală se călătoresc cu troleibuzul 92 și 84 sau autobuzul 40, nu se poate să nu fi zărit un spectacol care îți atrage atenția fără să vrei în apropierea frumosului lac argintiu, care este în curs de amenajare (actualmente înghețat tun), a fost „amenajat” încă din toamna trecută un teren de fotbal: două porți și... cîmpul. Zi de zi, chiar pe frig sau pe vreme cînoasă, la orele 16,30 pe terenul din apropierea lacului se string două echipe de puști din cartier și încep să bată mingea.

Am așteptat cu nerăbdare una din zilele trecute cînd ninge și terenul era mocîlos, să văd dacă puștii au venit la teren. Erau... la datorie, așa cum i-am văzut în fiecare zi: cu un echipament improvizat cu pantofi sau bocanci, alergînd după minge (de cauciuc sau de cîrpă, după împrejurări). Ningeau cu fulgi mari. Terenul era umed, picioarele se cufundau în noroiul amestecat cu zăpadă și ei alergau, totuși, pentru „a da golul”. Pasiunea lor pentru fotbal învinsese greutatea vremii. I-am privit și m-au năpădit gîndurile... Iată o dovadă concretă a dragostei pe care o au pentru fotbal copiii de pretutindeni...

M-am revăzut cu 35 de ani în urmă, cînd, la fel de îndrăgostit de fotbal ca și ei, băteam și eu mingea de cîrpă pe un maidan. Am resimțit fiorul cînd am pășit pentru prima dată în fața publicului craiovean, îmbrăcat cu tricoul echipei „Rovine Grivița” să jucăm cu piticii de la „Craiovan”. Ne-a învins „Craiovan” cu 4-2. Cum să nu ne învingă cînd în echipa adversarilor noștri era un pitic (14 ani), care juca și în echipa întâi? Nelu Dunăreanu îl chema. Peste cîțiva ani, din cei 22 pitici care am jucat atunci, Dunăreanu a îmbrăcat tricoul Juventusului și a făcut mulți ani aripă cu Ilie Oană. M-am gîndit că și printre puștii din Balta Albă poate să fie vreun talent de talia lui Ionică Bogdan, Petschovschij s.a.

OPINII

Văzînd puștii plini de noroi, care jucau fotbal mi-am amîntit că, după cite știm cu toții, nici unul din marii jucători ai lumii sau din țara noastră, nu a învățat fotbalul prin centrul orașului. Pelé, Di Stefano, Kopa, Rivera, Sivori, Grosics, Bozsik, Apolzan, Ozon, Pircălab, Constantin, și oricare jucător vreji, au început să joace fotbal la școala aspră a străzii, cu mingea de cîrpă, zdre-lindu-și picioarele. De altfel, nicidecum fotbalul nu s-a învățat și nu se va învăța pe Calea Victoriei, pe marile bulevarde ale Parisului sau în piața San Marco. Fotbalul se învață de mic copil, pe plajă — cum se poate vedea în Brazilia, — pe terenuri improvizate în periferie sau pe maidane. De acolo au fost descoperite și vor continua încă să fie scoase la iveală talente deoarece așa cum un cal bătrîn nu mai poate fi învățat să meargă în buiestru, nici un jucător de fotbal nu mai poate să-și însușească tehnica la 16—18 ani. La vîrsta aceasta, unii jucători — Bazil Marian sau Băcuț I. — îmbrăcau tricoul naționalei.

Vrem să batem pe Inter sau Juventus și să ne calificăm pentru turneul final al campionatului mondial? Cum vrem să realizăm aceste lucruri? Să vină totul de-a gata? Dar noi, suporterii, ce facem?

Deunăzi, antrenorii N. Petrescu și Cornel Drăgușin îmi spuneau: „Dacă Rapidul ar anunța odată un banchet pentru suporterii săi, s-ar prezenta zeci de mii. Nu știu cîți ar fi în stare, însă, să se adune și să cumpere o minge pentru copiii din Giulești, victorii lor idoli?”

Iată de ce, pe lângă atîtea opinii, am ținut s-o spun deschis și eu pe a mea, ca unul care de 35 ani sînt nelipsit de la meciurile de fotbal. Cred că a venit timpul să punem cu toții umărul și să ajutăm la îmbunătățirea condițiilor de practicare a fotbalului. De vorbe despre fotbal, fotbalistii și antrenorii sînt sătui pînă în gît. Unora chiar le este lehamite. Să punem cu toții umărul și să ajutăm concret la redresarea fotbalului. Să intrăm în secțiile cluburilor și asociațiilor, să devenim membri susținători REALI ai cluburilor, să ne numărăm printre cei ce se interesează, sprijină și organizează EFECTIV activitatea puștilor de pe micile terenuri ale cartierului nostru.

ION DULAMIȚA



— Pe aici nu se trece decît cu ghețe cu crampoane, căci tenișii ne strică gazonul!

Desen de NEAGU RADULESCU

cumpăra. În plus, aceste materiale lipsesc și din oraș.

LA PRIMĂVARĂ!

La întrebarea adresată profesorului de educație fizică Radu Vișan de la liceul „Nicolae Bălcescu”, am notat:

— Pînă acum nu s-a făcut nimic în ceea ce privește campionatul de fotbal, însă vom face — precis — la primăvară. Știți, în toamnă nu am avut nici bază sportivă și nici echipament. În curtea liceului există doar terenuri de volei, baschet și handbal. Unde să jucăm fotbal?

— Totuși, ne puteți spune despre ce acțiune este vorba la primăvară?

— Vrem să organizăm un campionat pe liceu, mai întâi cu etapa pe clase, apoi vom selecționa reprezentativa liceului care va participa în etapa pe oraș a campionatului școlar. Preconizăm ca la campionatul liceului să participe echipele a 13 clase, dar prevăd de pe acum că ne vom lovi de greutate: MAI REFER LA PROBLEMA ECHIPAMENTULUI. Avem fonduri mici, insuficiente pentru fotbal.

Budapesta unde echipa școlii generale nr. 5 va întîlni, în luna iulie, în două-trei partide, echipele centrului fotbalistic de copii de pe lingă uzinele Csepel.

După ce ne-am luat rămas bun de la școală și de la inimosul ei director adjunct, am părăsit orașul Rm. Vilcea cu direcția Sibiu.

UN RECORD PUTIN OBIȘNUIT

Prima vizită în frumosul oraș de pe malul Cibinului am făcut-o la Grupul școlar profesional Independența, care, în ediția din anul trecut a campionatului școlar, a ocupat locul II. În finala pe țară a întrecerii școlilor aparținînd M.I.C.M. a fost învinsă la limită (1-2) de echipa Grupului școlar „23 August” București, care a devenit apoi campioană pe țară.

Față de anul trecut, s-a trecut la organizarea campionatului într-o formă mai bună sub toate aspectele. Harnicilor profesori de educație fizică Constantin Pirvu, Dumitru Dobrescu și educatorului Ionel Minea, li s-a alăturat și proaspătul absolvent al I.C.F. (specialitatea fotbal), Constantin Butollo. Mai trebuie scos în evidență numărul

NUMAI ÎNTR-UN CLIMAT EDUCATIV SĂNĂTOS SE POATE ASIGURA SUCCESUL NOULUI SEZON COMPETIȚIONAL

Reverberațiile pregătirilor pentru noul sezon au o tot mai mare consistență. Vacanța (o fi fost oare?) a rămas în urmă, echipele își pregătesc efectivele în vederea avanpremierii cu public. Și dacă totuși anul competițional are și perioade de întrerupere, procesul educativ desfășurat în mijlocul sportivilor nu și poate oferi asemenea perioade. În această acțiune complexă, la care trebuie să concure cluburile, asociațiile, antrenorii dar și fotbalistii înșiși, pauza nu mai înseamnă un respiro necesar, ci dovada dezinteresului sau formalismului cu care este privită educația sportivilor. Trebuie înțeles că toate problemele ivite în procesul educativ (de aceea să nu vă mire că aci încadrăm alături de relația majoră: tiner-școală-meserie-fotbal și aspecte „minore” ca racolările și transferurile) au o intimă corelație, o condiționare reciprocă.

În zadar ar încerca un jucător certat cu disciplina și morală să caute înțelegere în afara clubului care l-a suspendat, dacă n-ar găsi „înțelegerea” sau „caritatea” altora, dispuși să uite tot, în speranța deșartă a unei performanțe ce va să vină. Și unica „performanță” pe care aceștia o dobîndesc este recidiva celor în culpă...

Zadarnice ar fi eforturile „sirenelor” apărute pentru racolaj în calea unor jucători, dacă aceștia s-ar simți realmente legați de clubul lor, de orașul în care totul și toate fi sînt prieteni apropiați...

Și asemenea încercări se soldează cu eșecul dorit și necesar numai atunci cînd climatul educativ, armătura sa interioară, își dovedește trădăria.

Ancheta noastră încearcă să sublinieze acest adevăr. Credem că este necesar să se înțeleagă că munca educativă rămîne un simplu deziderat acolo unde nu există un climat de intransigență și principialitate.

Argumentul faptelor

Din investigația noastră făcută la Oradea, Constanța și Timișoara, am reținut desule lucruri pozitive și interesante care merită toată atenția pentru a ne opri asupra lor. Iată, pe scurt, fapte așa cum ni le-au prezentat interlocutorii:

MIRCEA APOSTOLESU vice-președintele secției de fotbal de la clubul Crișul Oradea: „Nu de mult echipei Crișul i se dusese o faimă proastă din pricina unor fotbalisti aflați în permanentă contradicție cu etica sportivă. Discutam mereu cu cei în cauză dar niciodată nu s-au putut măsuri radicale. Aceasta pentru faptul că multe voci ne avertizau că dacă vom face „curățenie” în echipă, Crișul nu va putea merge mai departe, dimpotrivă, va ajunge undeva în campionatul regional. În ciuda „prohodurilor” cîntate, secția și antrenorul au avut curajul să treacă la sancțiuni aspre. Astfel, am scos din lot elementele care prin comportarea lor otrăveau atmosfera de lucru a formației. Recidiviștilor Solomon, Mureșan

III, Demian, Duca și altora li s-a spus franc că nu mai au dreptul să reprezinte culorile clubului nostru, promovîndu-se în locul lor tinere talente crescute și educate pe plan local. La ora actuală avem cea mai tînără echipă din Divizia B (media de vîrstă fiind de 20 de ani) și totodată una din cele mai disciplinate. În turul campionatului trecut, toți jucătorii au trecut cu brio examenul sportivității, nici unul neprimind vreă suspendare sau vreun avertisment din partea arbitrilor. Paralel cu măsurile epurării lotului, secția a intensificat munca de educație cu tinerii jucători, urmîrind cu rigurozitate ca aceștia să se încadreze sistematic în procesul de muncă și de învățămînt — licee și școli tehnice profesionale — pentru ca înainte de toate, să devină oameni integri, cu un rost în viață. Am fost atît de intransigenți încît uneori am refuzat participarea la antrenamente a unora dintre jucători, deși aveam nevoie de ei, pînă în momentul cînd și-au îndreptat notele slabe obținute la învăță-

tură. Alt caz care demonstrează fermitatea noastră. Se știe că Pojoni, fără să ne spună nimic, a plecat într-o noapte la Arad și nu s-a mai întors. Din punct de vedere moral, Pojoni a fost un exemplu în echipă pînă la plecarea sa, dar pentru că a fugit hoștește, fără să spună nimic, am decis să nu-i dăm dezlegare și să-l suspendăm din activitate. După cite știm, Pojoni a vrut să se re-întoarcă acasă pocăit, dar noi și echipa nu am fost dispuși să-l reprimim. Desigur, la mijloc nu-i vorba de o răzbuinare, ci doar de a da un exemplu educativ...”

VIRGIL MĂRDĂRESCU — antrenor la Clubul Farul: „Problema muncii educative a stat și stă permanent în atenția secției și a celorlalți factori răspunzători.

ma unei ușoare contuzii, a solicitat singur participarea la antrenamente pentru a nu rămîne în urma pregătirilor. Este o schimbare de optică care nu poate fi decît în folosul echipei”.

V. ILIESCU — din cadrul conducerii clubului Politehnica Timișoara: „Într-una din anchetele revistei „Fotbal” publicată în toamnă, se critica faptul că studenții fotbalisti nu găsiseră încă raportul convenabil între învățatură, sport și distracție. Se arăta atunci situația la învățatură total necorespunzătoare în rin-

dul echipei „Poli”. Tinerii jucători Petrovici, Cotorman, Regep, Bodrojan și alții, irosindu-și timpul în preocupări mărunte, cu totul străine profilului lor intelectual și sportiv, aveau mai multe corijențe decît materii promovate. Secția, cu concursul cadrelor universitare, s-a ocupat cu perseverență de fiecare „caz” în parte. În prezent, toți cei vizati sînt integraliști, tinzînd să se alăture lui Surdan, P. Popa, Popanici și Grozăvescu, studenți care îmbină armonios învățătura cu sportul”.

Năravuri vechi și noi...

Latura morală a jucătorilor noștri de fotbal rămîne însă — sub aspectul înfrîngerii ei, al deformării ei — un izvor (din păcate) abundent de CAZURI. Aceste cazuri, mai vechi sau mai inedite, mai cenușii sau mai colorate — pe care și noi le-am înțîlnit pe itinerariul raidului nostru — fac ocolul țigului, al orașelor vecine, ba, uneori, chiar și al țării.

Un nărav vechi — pe care nu știm cine (și cînd) îl va înlocui — este FUGA jucătorilor de la o echipă la alta. Din diverse motive, majoritatea nefondate nici măcar formal, o sumedenie de fotbalisti devin, peste noapte, El Fugitivo. Doi ieșeni, de pildă, a căror valoare urmează să fie confirmată (nici unul dintre ei nu este la ora asta un „nume”) au plecat de la Politehnica Iași fără să fi făcut măcar un... semn cu mina. HRIȚCU a plecat la Slănicul Moldovei unde l-am înțîlnit la o... cură de ape în compania dinamoviștilor băcăuani. SĂLCEANU, altă „vedetă anonimă”, (de o valoare, repetăm, la limita dintre submediocru și mediocru) după ce a acuzat o „jenă” la picior, a găsit totuși forța necesară să fugă tocmă la echipa Dinamo București ai cărei antrenori s-au grăbit să-i ceară transferul la federație deși Politehnica Iași a anunțat „cu trîmbițe” suspendarea lui și a lui Hrițcu...

Despre ION VASILE, s-a auzit nu de mult că a dispărut din Valea Jiului. Nu s-a... pierdut, să știți. L-am revăzut în potcoava

Giuleștiului. Bate la poarta Rapidului.

Consiliul orășenesc C.F.S. Făgăraș ne aduce la cunoștință că elevul Gheorghe Nicolae, extremul stînga de la Chimia, a fost „răpit” în seara zilei de 6 februarie de către doi emisari ai echipei Steagul roșu din Brașov. Urmarea? Băiatul a fost exmatriculat de la școală! Amintindu-ne că Gheorghe Nicolae n-are nici mamă, nici tată, tovarășii de la Făgăraș pun o serioasă problemă cetățenească: oare cei care l-au luat pe băiat se gîndesc la viitorul lui?

De la Cluj am aflat că Universitatea, săturindu-se de viața nesportivă a lui Solomon și Ivanșuc, a hotărît să renunțe la serviciile lor, suspendîndu-i din activitate. Ciudat este însă faptul că secția de fotbal a asociației sportive Industria sîrmei din Cîmpia Turzii a umblat pe toate drumurile pentru legitimarea celor doi jucători. Nu de alta, dar pentru a „întări” garnitura de băieți (Mureșan, Albu, Sardi) care se antrenează mai mult cu Fetească și cu Muscat decît cu balonul. Asemenea practici pun sub semnul întrebării eficiența muncii educative ce trebuie desfășurată în rîndul jucătorilor.

Un caz „moral” cu totul ieșit din comun s-a petrecut la Petro-lul. Nicolae Ionescu, ex-tirgoviștean

(Continuare în pag. 12)

RAID ANCHETĂ PE TEMA MEREU ACTUALĂ A DISCIPLINEI

Atunci cînd se ivesc cazuri care pot influența negativ atmosfera echipei, nu ne dăm în lături pentru a lua măsuri care... ustură. Bunăoară, jucătorul Kozska a refuzat din motive neîntemeiate să joace în meciul de campionat cu Steaua. Pentru acest fapt, mărunt în aparență, l-am ținut și următoarea etapă pe tușă! La fel s-a procedat cu Iancu, Manolache și Dumbravă care considerau că prezența lor în echipă este de la sine înțeleasă. S-ar putea să se mai ivesc astfel de abateri. Firește că răspunsul va fi tot atît de prompt ca și pînă acum, cu atît mai mult cu cît emulația care există în cadrul lotului ne permite să nu admitem nici un rabat în ceea ce privește alcătuirea „11-lui duminical”, indiferent de nume. De altfel, se simte acest lucru. Manolache, lăsat pe tușă pentru a se reface complet în ur-

Printre multiplele probleme reactualizate de apropiata reluare a activității competiționale oficiale la fotbal, este și aceea a arbitrajelor. Nu numai la noi ci pretutindeni, nu numai în competițiile naționale, dar și în acelea internaționale, atenția spectatorilor, oficialilor și mai cu seamă a ziariștilor este îndreptată spre arbitri. Toată lumea absolvă mai ușor de culpă pe jucători decît pe arbitri. Oricine are voie să greșească, arbitrii nu! Exigența este îndreptățită. Erorile de arbitraj pot fi determinate în înregistrarea unor rezultate nereale și nu o dată criticile au fost întemeiate, de la situații petrecute în competițiile cele mai minore pînă la campionatele mondiale.

Nu-i mai puțin adevărat că, spre deosebire de acum cîteva decenii, arbitrajul a devenit incomparabil mai greu. Pe de o parte, creșterea vitezei de joc și contactele numeroase între jucători solicită acum la maximum atenția arbitrilor, pe de altă parte, pasiunea și chiar subiectivismul a mii și mii de suporteri, produce în stadioane o atmosferă care copleșește în bună măsură pe arbitri. Arbitrii trebuie să ia într-un timp foarte scurt, chiar în mai puțin de o zecime de secundă, decizia cea mai valabil posibilă, pentru ca, oricît de justă ar fi ea, să nu fie totuși pe placul unei părți a publicului, susținător a echipei sancționate.

În aceste condiții este desigur foarte greu să fii arbitru în fața a zeci de mii de spectatori care, în fapt, o dată cu plata biletelui de intrare, își iau și dreptul de a judeca pe jucători și pe arbitri. La urma urmei, arbitrul se găsește în situația paradoxală de arbitru în fața altor mii și mii de arbitri aflați în tribune. Tocmai pentru că păreriile sînt de ani și ani împărțite și subiective, legiuitorii regulamentului de fotbal au investit de mult pe arbitri cu puteri discreționare, statuînd așa cum știm că „arbitrul este suveran pe teren”, hotărîrile lui fiind inatacabile. Tocmai din această imputernicire rezultă ma-

rea răspundere a arbitrilor în conducerea jocurilor de fotbal. Sentințele lor trebuie să fie exacte, conforme regulamentului și, mai presus de orice, obiective. Iată de ce arbitrii trebuie să aibă o bună pregătire teoretică, practică și fizică, o integritate morală desăvîrșită, iată de ce promovarea arbitrilor din școli și din categoriile inferioare în categoriile superioare trebuie făcută cu discernămint, cu exigență.

Toți arbitrii și viitorii arbitri sînt conduși de pasiune spre această dificilă îndetnărică. Cu toate că arbitrajul nu este

în viitorul apropiat să conducă jocuri din prima categorie.

Actualmente este absolut necesar ca prestigiul, autoritatea arbitrilor, să fie întărite pe toate căile. Iată de ce am socotit necesar să prezentăm pe cîțiva din arbitrii noștri fruntași, fără pretenția de a-i categorisi prin reportajul nostru din paginile 6 și 7. Dorim numai ca amatorii de fotbal să-i cunoască mai bine decît pînă acum, să le afle drumul parcurs pînă li s-a încredințat conducerea meciurilor divizionare și internaționale, să le descopere profesia

SĂ-I AJUTĂM PE ARBITRI, DAR SĂ LE ȘI PRETINDEM

o profesiune, cu toate că avantajele (plăcerea de a arbitra, deplasările) sînt mai mici decît dezavantajele (apostrofările, blamările și chiar admonestările așa cum s-a petrecut în multe cazuri condamnabile), numărul candidaților la funcția de arbitru oficial crește în fiecare an. Din ce în ce mai mulți foști jucători, printre ei mulți internaționali, doresc să devină arbitri. Prezența în arbitraj a unor nume sonore din fotbalul nostru va reuși, credem, în viitorul apropiat, să incline balanța în favoarea arbitrilor. De pe acum numele unor foști jucători de prestigiu, ca Rîltter, Andrei Rădulescu și alții, impun spectatorilor și inving uneori subiectivismele din tribune. Foștii internaționali Dinulescu, Tătaru, Bo-roș, Caricaș și alții se pregătesc și ei ca

și indeletnicirile, să se convingă că acești oameni au o viață și o activitate care merită stimată. Cazurile negative descoperite în trecut în fotbalul nostru au fost singulare. Marca majoritate a arbitrilor noștri sînt de o corectitudine care nu poate fi pusă la îndoială. Greșeli în aprecieri? Acestea sînt posibile și nu prezintă o mare gravitate dacă nu influențează rezultatul. Nu dorim să dăm apă la moară arbitrilor pentru a persevera în erori, trebuie să recunoaștem însă că de multe ori o fază în care aceștia trebuie să ia o hotărîre instantanee se discută apoi zile întregi, cu argumente pro și contra, în presă și printre iubitorii fotbalului. Dacă arbitrii continuă să repete greșelile, atunci competența lor poate fi pusă în discuție și se poate re-

nunța la aportul lor pentru o perioadă de timp sau chiar definitiv. Din păcate colegiul central de arbitri nu are în vedere evidența clară a comportării arbitrilor la meciurile de orice categorie și de multe ori închide ochii în fața unor greșeli repetate. În acest mod, colegiul de antrenori nu ajută purificarea atmosferei din jurul arbitrajelor. Dezbaterile organizate de colegiu asupra unor arbitraje se fac foarte rar, cu mijloace insuficiente, dom cu unele păreri personale, fără o temeinică documentare, fără proiectii de film realizate la unele partide importante de către cinematografie și televiziune. Clarificarea competenței de către colegiul de arbitri a unor faze controversate din meciurile disputate ar ajuta la lămurirea opiniei publice și ar fi mult mai utilă decît anunțarea publică a unor sancțiuni care nu fac altceva decît să înrăutățească atmosfera. Arbitrilor care greșesc grav sau dovedesc slăbiciuni de-a lungul mai multor partide trebuie să li se aplice sancțiuni administrative și să fie reexaminați.

De asemenea, colegiul de arbitri ar trebui să fie inițiatorul unor acțiuni de popularizare și răspîndire a regulamentului pe stadioanele din țară. Tipărirea unei broșuri ieftine în tiraj de masă, care să fie difuzată o dată cu bilețul de intrare, ar fi deosebit de necesară. În 1948 o asemenea broșură cu un tiraj de 100 000 de exemplare a avut succes, a fost utilă, dar n-a mai fost reeditată de 20 de ani.

Federația română de fotbal, colegiul central de arbitri și presa sportivă, trebuie să folosească toate mijloacele pentru a face înțeles regulamentul de joc, să sprijine buna pregătire a arbitrilor, să întărească prestigiul acestora, să risipească atmosfera de îndoială asupra arbitrajelor. Arbitrii, în primul rînd, și iubitorii fotbalului au un rol decisiv în limpezirea atmosferei nefavorabile din jurul arbitrajelor. Să sperăm că în această primăvară va fi realizat un important progres în această direcție.

TENDINȚE ACTUALE ÎN JOCUL EXTREMELOR

Modificările în structura generală a jocului — caracteristice trecerii de la un sistem la altul sau de la o variantă la alta în cadrul aceluiași sistem — au fost și sînt de fapt consecința acumulării cantitative în timp, a unor tendințe de transformări înnoitoare în joc, desfășurate în paralel cu o inevitabilă metamorfoză a unora dintre posturile echipei. Acest proces de evoluție — în general lent — se desfășoară chiar în limitele istorice ale vechiului sistem de joc, care odată perimat și scos din uz, duce cu sine și o anumită „ordine de bătaie” care i-a fost caracteristică.

Trecerea de la sistemul cu trei fundași la cel cu patru fundași-clasic, impusă de necesitatea realizării în mai bune condițiuni a unei concepții moderne de joc, a dus în mod firesc la dispariția funcțiilor și termenilor corespunzători de stoper, inter și centru înaintaș, apărînd în schimb acelea de fundaș central și înaintaș central, elemente caracteristice noului sistem și rezultate din adaptarea unor posturi vechi la noile condiții de joc.

Analizînd transformările suferite în ceea ce privește structura posturilor în cadrul echipei de-a lungul anilor, trebuie remarcat faptul că extrema s-a menținut, atît ca funcție, dar mai ales ca titlatură, în limitele unui conservatorism nedecelar, deși nu trebuie ignorat faptul că s-au realizat în jocul său și unele schimbări, impuse de necesitatea încadrării sale într-un sistem sau altul. Se pare însă că — în ciuda tuturor încercărilor de apărare a purității postului și a evocării unui trecut de glorie în istoria fotbalului — extrema se găsește și ea astăzi în fața nemiloasei dileme: „a fi sau a nu fi”.

EXTREMA CA POST SPECIALIZAT ÎN ECHIPĂ POATE DISPARĂ; JOCUL PE EXTREMA ÎNSĂ NU!

Ultima ediție a campionatelor mondiale, a scos la iveală tendința echipelor către o așezare în teren cît mai variată, în cadrul căreia înaintașii — indiferent de numărul lor — realizează o circulație continuă, pînă la confundarea posturilor, jucătorii suplinindu-se reciproc și temporar, căutînd în același timp să creeze o superioritate numerică într-o anumită zonă, pentru a putea străpunge mai ușor apărarea adversă.

Diversitatea mare a situațiilor și schimbarea repetată a raportului de forțe, impun în prezent modificări în dispozitivul de atac, în așa fel încît nu mai este vorba de un simplu schimb de locuri, ci de o manieră nouă de a înțelege și desfășura jocul, în cadrul căruia înaintașii apar ca niște jucători complezi, cu o mare rază de acțiune și deci tot mai puțin sclavii unui anume post în atac și uneori chiar în echipă.

Minimalizarea jocului extremelor și dispariția chiar a funcției de extremă clasică, constituie una din realitățile crude rezultate din analiza meciurilor turneului final al campionatului mondial din Anglia. Constatarea aceasta ar putea duce la concluzia unui stadiu de regres în fotbal, a unui recul provocat de apariția numeroaselor variante ale sistemului cu patru fundași, dacă nu am face o distincție între noțiunea de „extremă” ca funcție specializată în cadrul echipei și aceea a „jocului pe extremă”, reprezentînd o necesi-

tate de ordin tactic în general și cu atît mai mult în condițiile apărărilor aglomerate.

Ar fi greșită înțelegerea, în sensul renunțării la jocul pe extreme, fapt care ar limita spațiul acțiunilor ofensive și ar duce în mod implicit la reducerea eficacității și valorii spectacolului sportiv. Dispariția postului specializat de extremă nu exclude posibilitatea desfășurării jocului pînă la limitele laterale ale terenului și nici realizarea chiar a unor acțiuni clasice de extremă pe care însă le-ar putea iniția și duce pînă la capăt oricare din cei trei sau patru înaintași, cu șanse optime de reușită. În acest sens, trebuie remarcat faptul că acțiunile spectaculoase la marginea terenului sînt destul de numeroase în marile jocuri internaționale, iar inițierea și conducerea lor aparține fie unor înaintași centrali ca Eusebio, Varga, Mazzola, Streltsov, fie unor mijlocași ca Suarez, Rakosi, Maschio, fie unor fundași ca Rildo, Cohen, Facchetti ș.a. Rezultă așadar că, în accepțiunea modernă a cuvîntului, vechea extremă trebuie să devină un jucător complex, cu o mare rază de acțiune, participant la acțiuni de atac-apărare cît mai variate și pe direcții diferite față de poarta adversă.

INDICI STATISTICI AI UNUI PROCES ACTUAL DE METAMORFOZĂ ÎN JOCUL EXTREMELOR

Analiza partidelor din turul campionatului Diviziei A, în toamna anului 1967, a scos la iveală — printre alte constatări de ordin tehnico-tactic — și aceea a unei preocupări a tehnicienilor noștri în ceea ce privește viitoarea soartă a extremelor, precum și modul încadrării acestora în concepția de joc modernă. Înregistrările efectuate la diferite jocuri ca și prelucrarea unor date din presă, confirmă dificultățile stadiului de metamorfoză al jocului extremelor în cadrul echipei și duc la concluzia că și în fotbalul nostru există încercări ale unor antrenori de a găsi soluții practice și mai variate, în ceea ce privește îmbunătățirea dinamicii în sistemul cu patru fundași.

Elementele de analiză care au dus la constatarea generală de mai sus au fost:

1. Numărul jucătorilor folosiți pe postul de extremă. Față de necesarul minim de 28, corespunzător celor 14 echipe ale campionatului Diviziei A, au jucat un număr de 70, adică de 2,5 ori mai mult decît cifra de bază. Dintre aceștia, numai 25 de jucători au participat la cel puțin 50% din jocuri, ceea ce este grăitor.

2. Schimbările efectuate în timpul jocului au afectat în cea mai mare măsură jucătorii folosiți ca extreme. Astfel, din totalul de 148 înlocuiri în 91 jocuri, 72 s-au referit la cele două extreme și 76 la restul celor opt jucători de cîmp ai echipei. Procentul de aproximativ 50% din totalul schimbărilor și frecvența de 5-6 înlocuiri de etapă, conjugate cu numărul general de jucători folosiți (70) constituie indicii concrete ale instabilității jucătorilor pe un post în plină transformare, față de care antrenorii aplică sistemul încercării, pînă la găsirea celei mai bune soluții.

3. Eficacitatea extremelor, comparativ cu a celorlalte posturi din echipă, așa cum este redată în tabelul de mai jos:

	Auto-goluri	Fundași centrali	Fund. lat.	Mijlocași	Înaintași centrali	Extreme	Total
Goluri	5	3	13	36	100	64	221
Procent	2%	1%	6%	17%	45%	29%	—

Așadar extremele au înscris 0,70 goluri de meci și 5 de etapă, cifre care reprezintă un indiciu al unei nesatisfăcătoare eficacități, calificativ care iese și mai mult în evidență dacă ținem seama de faptul că cele mai multe din cele 64 de goluri au fost realizate de un număr foarte redus de jucători: Tarălungă, Kallo (6), Voinea, Sfirlogea (5), Chivu (3) etc., în timp ce cea mai mare parte dintre extremele noastre, socotite valoroase pe plan național, și-au adus o contribuție infimă la înfrîngerea generală: Sorin Avram, Roman (1), iar alții nici atît: Pircălab, Lucescu, Codreanu (0).



Tarălungă (Progresul), o extremă stînga cu posibilități

Datele de mai sus reflectă o adaptabilitate generală mai lentă a extremelor față de noile cerințe ale jocului modern, dar în același timp indică și o anumită departajare a jucătorilor în funcție de posibilitățile de care dispun în vederea acestei adaptări.

4. Aprecierea extremelor reprezintă ultimul element de analiză care are darul să confirme concluziile rezultate din tabelul eficacității și în special pe acelea privind categorisirea jucătorilor în funcție de golurile înscrise, criteriu care ar fi fost poate contestat cu ușurință, în cazul unei neconcordanțe cu comportarea generală. Mediile obținute la sfîrșitul turului indică însă, aproape cu rigurozitate, ordinea mai sus stabilită, încadrînd în grupa celor cu medii bune pe aceiași: Sfirlogea (7,12) Chivu (7,33), Tarălungă (6,81), Kallo și Voinea (6,70), iar în grupa celor cu medii nesatisfăcătoare pe Codreanu (5,60), Pircălab (6), Roman (6,12) ș.a.

O remarcă deosebit de importantă și încurajatoare în același timp pentru viitoarea evoluție a jocului extremei în cadrul echipei, este aceea că jucătorii care au renunțat la limitele rigide ale specializării postului și au adoptat cu hotărîre un nou mod de acțiune, mai realist, mai aproape de cerințele jocului modern, sînt acei care au înregistrat și rezultatele cele mai bune, în eficacitate și comportare generală. La celălalt pol, jucătorii

care, din diverse cauze nu au reușit să se desprindă de cadrul îngust de acțiune al extremei clasice, s-au devalorizat în joc, prin izolare și activitate redusă, insuficient compensate de câteva scripări care ar putea trezi numai evocări melancolice.

VARIANTE DE ACȚIUNE ÎN EVOLUȚIA ACTUALĂ A JOCULUI EXTREMELOR

Există — așa cum am mai arătat — o netăgăduită preocupare pentru o mai mare variație în ceea ce privește modul de acțiune al extremelor și acest lucru poate determina atît o redistribuire a sarcinilor de joc, cît și modificări în ceea ce privește dinamica în cadrul sistemului respectiv.

În prezent se pot distinge cîteva variante de acțiune în evoluția jocului extremelor, care — cu excepția formei clasice — reprezintă încercări, de regulă reușite, către o așezare nouă în teren, mai elastică și cu posibilități mai largi de manevră în cîmpul de joc al adversarului.

În jumătatea de teren adversă și prin reducerea corespunzătoare a acestuia în adîncime spre propria poartă. Grație modificării zonei de acțiune și posibilităților mai variate de schimbarea direcțiilor de atac, „extrema-vîrf” se comportă foarte adesea, în fazele de finalizare, ca un veritabil înaintaș central folosind zona liberă de la marginea terenului în scop de manevră tactică. Jucători ca Amancio, Bene, Magnusson, Bișevet, Dermendjiev ș.a. acționează în acest fel și nu întîmplător aceștia sînt și foarte eficaci și în general mai utili echipei în construcția jocului. Aceași remarcă poate fi făcută și în ceea ce privește jucătorii noștri care și-au însușit acest mod de acțiune: Sfirlogea, Chivu, Voinea, Tătaru II ș.a.

● extrema-mijlocăș poate fi asemănată ca rază de acțiune și sarcini cu vechiul inter din WM. Jucătorilor din această categorie li se pretinde un volum de muncă mai mare, iar activitatea lor se desfășoară aproape simetric în atac și apărare, fiind în măsură să participe atît în fazele de finalizare cît și în cele de rezolvare a situațiilor critice din zona propriei porți. Extrema-mijlocăș într-o formă mai evoluată poate îndeplini și sarcinile de coordonator-secund, așa cum joacă Mario Corso la Internaționale, sau în țara noastră Dumitriu III, Nușu ș.a.

● În sfîrșit, cel de al treilea tip, extrema-rătăcitoare, sau „libero în atac”, este caracteristic echipelor care dispun de „jucători-maratoniești”, dotați cu mare capacitate de rezistență, dar și cu calități tehnico-tactice deosebite, care să le permită o activitate bogată și aproape neîntreruptă. Exemple ca Augusto, Ball, Jairzinho ș.a. sînt numai cîteva din cele mai reprezentative. În ceea ce privește țara noastră, socotesc printre jucătorii cei mai apți a se încadra în această categorie pe Badea și Sasu.

Caracteristic evoluției actuale în jocul extremelor este și instabilitatea aceluiași jucător în cadrul unui anume mod de acțiune, manifestată printr-o permanență căutare a variantei cele mai adecvate posibilităților individuale și nevoilor generale ale echipei. Datorită acestui lucru au loc treceri de la extrema-vîrf la extrema-mijlocăș și invers, de la extrema clasică la extrema vîrf ș.a.m.d. Și, ca urmare a acestui fapt, apar decalaje evidente în comportare, iar uneori cazuri de scoaterea jucătorului din lot, ca urmare a unei neputințe de adaptabilitate.

Trecerea în revistă a unor tendințe actuale în ceea ce privește jocul extremelor, trebuie să ducă la cîteva concluzii și anume: — în condițiile de desfășurare a fotbalului modern, transformările înnoitoare în structura echipelor și jocului pot apărea nu numai la limita dintre două sisteme, ci și în cadrul aceluiași sistem;

— dispariția din „ordinea de bătaie” a echipei a unor posturi este determinată de o nouă echilibrare generală a forțelor proprii în teren, care la rîndul este impusă de necesități de ordin tactic, de schimbarea reglamentului de joc etc;

— trecerea funcției de „extremă clasică” la arhiva jocului de fotbal, este un fenomen firesc în condițiile reducerii numărului de jucători, dela patru la trei sau doi, care acționează permanent în primul eșalon al echipei. În cazul acestei redistribuiri a forțelor nu mai este posibilă izolarea vreunui jucător pe o direcție laterală față de poarta adversă;

— reprofilarea extremei clasice reprezintă un proces complex cu o diversitate de forme de tranziție, adoptate corespunzător calităților individuale ale jucătorilor și concepției personale a antrenorului. Posibilitatea de adaptabilitate în timp la un nou mod de acțiune este determinată în primul rînd de pregătirea complexă a jucătorilor și de aceea atenția tehnicienilor trebuie să fie îndreptată în direcția realizării acestui deziderat.

MIHAI IONESCU
antrenor

● extrema-vîrf, care se deosebește de cea clasică în primul rînd prin lărgirea zonei de ac-

PRIMELE OBSERVAȚII DUPĂ TURNEUL ÎN BRAZILIA

Părerile jucătorilor

Expediția selecționatelor divizionare pe meleagurile Africii și Americii de Sud a constituit un subiect preferat și controversat al rubricilor de sport.

Acum, după înapoierea echipei informăm pe cititori asupra modului cum s-a născut acest turneu. La propunerea unui impresar brazilian — dl. Zakour, același care a organizat și în iarna anului trecut un turneu al echipei de tineret în Africa — s-a perfectat o serie de minimum 10 jocuri ale unei selecționate, CLAUSA PRINCIPALĂ A CONTRACTULUI fiind ca ÎN LOT SĂ FIGUREZE ABSOLUT TOTI JUCĂTORII care au învins REPREZENTATIVA R. F. a Germaniei. LA BUCUREȘTI. Condițiile de organizare prevedeau plata unei sume de 1.000 dolari de fiecare întâlnire și asigurarea tuturor celorlalte cheltuieli (transport, masă, hotel etc.). Primul lucru despre care i-am întrebat pe jucătorii noștri, reveniți marți seara la București, a fost acela dacă organizatorul turneului a respectat întocmai clauzele contractului. Răspunsul tuturor a fost afirmativ și, în plus, conducătorul lotului, antrenorul Angelo Niculescu se afla în posesia cecurilor în valoare de 12.000 dolari, totalul pentru cele 12 întâlniri (o partidă în Africa și 11 în Brazilia). Sigur că discuțiile privind o sumă superioară baremului de 1.000 de dolari de meci rămân deschise; dar, informațiile obiective ale presei de pretutindeni demonstrează că formații europene fără o carte de vizită remarcabilă (câștigătoare de mari competiții europene, campioane în țările care au cucerit titlul mondial, garnituri cu vedete de renume mondial) nu pot obține mai mult de 1.000—1.500 dolari de joc și însăși semnarea unor asemenea contracte reprezintă o reușită. O dovadă, credem elocventă, o constituie angajarea lui Dinamo Zagreb — actuala deținătoare a „Cupei orașelor turguri” — pentru 2.000 dolari de joc. Deci este bine ca, în privința aspirațiilor noastre pe plan financiar, să tindem la cel mai mult dar, pe de o parte, avem datoria să păstrăm o rezonabilitate a pretențiilor — dacă vrem să continuăm legăturile pe plan internațional —, iar pe de altă să fim convinși că baremurile vor fi, așa cum arătam, în raport direct de performanțele internaționale pe care vom reuși să le obținem.

Înceind acest capitol financiar-administrativ, NE EXPRIMĂM SPERANȚA că VALUTA OBTINUTĂ DE SELECȚIONATA DIVIZIONARĂ, ca și DE TOATE ECHIPELE NOASTRE DE FOTBAL (amintim că tot selecționata divizionară a primit 4.000 dolari pentru meciul cu Germania Aachen din decembrie 1967) VA FI UTILIZATĂ TOT PENTRU NEVOILE FOTBALULUI PRIVIND CONTRACTAREA UNOR FORMAȚII RENUMITE DE PESTE HOTARE, MONTAREA UNOR INSTALAȚII DE NOCTURNĂ, ASIGURAREA UNUI ECHIPAMENT SUPERIOR PENTRU FORMAȚIILE DE PERFORMANȚĂ ȘI, EVENTUAL, CHIAR PENTRU ADUCEREA UNOR ANTRENORI DE ÎNALȚA CALIFICARE DE PESTE HOTARE.

Cum se știe, lotul nostru a întâlnit adversari de toate genurile, începând cu cluburi bune, puternice (Gremio Porto Alegre, Atletico Curitiba, Botafogo Ribeiro Preto), dar a evoluat și în compania unor formații mai puțin cunoscute în Europa, deși noi știm așa de vagi lucruri despre noul val din fotbalul brazilian, încât s-ar putea ca peste puțin timp să constatăm că echipe ca Piracicaba, Esporte Club Salvador Bahia sau cea din Maringa au un cuvânt tot mai greu de spus în arena acestui fotbal cu nebănuite resurse. Totuși, — nu putem trece cu vederea înfringerile suferite tocmai în fața echipelor care spun puțin spectatorilor noștri. Nu vom evita să cităm înfringerea echipei Ungariei la Curitiba, dar totodată sintem dator să subliniem că reprezentativa Ungariei și-a revansat înfringerea, lucru care nu s-a întâmplat și cu selecționata noastră care n-a reușit să demonstreze că insuccesul de la Ribeiro Preto a fost un accident, ci a rămas mai departe sub domnia unor rezultate „gri”, neconvingătoare, mereu la nivelul mediocrității. Este marea rată a expediției africană-sud-americană, cu atât mai mult cu cât ea se află la a patra ediție, într-o variantă sau alta. Nici una dintre călătoriile peste ocean ale fotbalistilor n-a reușit, ca bilanț, să iasă din tiparele anonimatului, să spargă limitele unei comportări plate, cenușii, deși — poate acum — ar fi avut posibilitatea să rupă nu numai barierele unor rezultate anonime, ci și pe acelea ale unei recunoașteri și aprecieri pe continentul sudamerican care ar fi oferit cu siguranță fotbalului nostru o cotă mult mai ridicată nu numai în baremuri, ci și în prețuirea spectatorului, a presei, în fine a opiniei fotbalistice braziliene — un judecător de prim plan în fotbalul mondial.



GHERGHELI



OBLEMENCO

Am preferat unei lungi și poate mai puțin interesante povestiri a turneului, o prezentare telegrafică a celor 12 meciuri, extrasă de pe carnetul de note al unui cronicar înedit: antrenorul Ștefan Onisie. Urmărim cele 12 meciuri în ordinea disputării lor...

24 dec. — KINSHASA: 1-1 (1-0) cu selecționata Congo

Căldură înăbușătoare: + 40 grade. Stadion arhiplin: 50.000 spectatori. Prezentăm formația, odată cu notele ce le-am acordat jucătorilor: Coman 9, Ivănescu 8, Barbu 6, Dan 7, Mocanu 6 — Ghergheli 6 (min. 45, Dincă 6), Dumitriu III 7 — Pircălab 6 (min. 70, Lucescu 5), Sasu 7, Ionescu 6, Kalló 5 (min. 45, Grozea 6). Golul nostru a fost marcat de Sasu.

16 ianuarie — PORTO ALLEGRE: 1-1 (0-0) cu Gremio

Temperatura: + 25 grade. Spectatori: 15.000. Jucăm în nocturnă. Am prezentat formația: Coman 9 — Ivănescu

8, Barbu 7, Dan 9, Deleanu 6 — Ghergheli 8, Dumitriu III 6 (min. 70, Sasu 7) — Pircălab 7, Grozea 8, Ionescu 5 (min. 45, Oblemenco 7), Kalló 7. Autorul golului nostru: Pircălab.

14 ianuarie — MARINGA: 1-2 (1-0) cu Parana Gremio

Temperatura: + 20 grade. Plouă. Spectatori: 3.000. Au jucat: Adamache 9 (min. 70 — Coman) — Ivănescu 7, Barbu 6, Dan 7, Deleanu 6 — Ghergheli 7, Grozea 5 — Pircălab 5, Sasu 7, Oblemenco 5 (min. 70 — Kalló), Lucescu 4 (min. 70 — Ionescu). A marcat: Sasu. Adamache s-a accidentat.

18 ianuarie — CURITIBA: 1-1 (1-0) cu Atletico

Și aici ne însoțește ploaia. Temperatura: + 20 grade. În echipa adversă, multe nume celebre solicitate pentru acest joc: D. Santos, Bellini, Zito, Dorval, Pepe. Rezerva portarului: renumitul Gilmar. În tribune, 20.000 de spectatori. Nocturnă. Formația: Coman 8 — Ivănescu 8, Barbu 8, Dan 7, Deleanu 7 — Ghergheli 9,

CRONICĂ „TELEGRAFICĂ” A TURNEULUI FĂCUTĂ DE ȘTEFAN ONISIE

Dumitriu III 7 — Pircălab 7, Sasu 9, Ionescu 7 (min. 45 — Oblemenco — 6), Kalló 7. A marcat: Ionescu.

21 ianuarie — RIBEIRO PRETO: 2-6 (1-3) cu Botafogo

Căldură înăbușătoare: + 45 grade. Spectatori: 40.000. Echipa aliniată: Coman 3 — Ivănescu 6, Barbu 5, Dan 6, Deleanu 7 (min. 70, Mândoiu 6) — Ghergheli 5 (min. 45, Dumitriu III — 6), Dincă 6 — Lucescu 4, Sasu 7, Ionescu 6, Kalló 6. Coman a apărut foarte slab. Autorii golurilor noastre: Dincă și Dan.

24 ianuarie — PIRACICABA: 6-2 (2-1) cu „15 Noiembrie”

Temperatura: + 30 grade. Tot ploaie, cu toate acestea, 50.000 spectatori prezenți. Formația: Coman 5 — Ivănescu 6, Mândoiu 7, Dan 8, Deleanu 7 — Ghergheli 8, Dincă 8 — Lucescu 9, Grozea 8 (min. 70, Dumitriu III — 7), Oblemenco 8, Kalló 8. Au marcat Kalló (2), Lucescu (2), Oblemenco și Dumitriu III.

28 ianuarie — RIO PRETO: 1-0 (1-0) cu America

Căldură: + 45 grade. 3000 spectatori. Am prezentat formația: Coman 8 — Ivănescu 7, Barbu 9, Mândoiu 8, De-

leanu 8 — Dincă 8, Dumitriu III 8 — Lucescu 6, Grozea 9, Oblemenco 6, Kalló 6 (min. 70, Sasu — 7). A marcat: Grozea.

30 ianuarie — SALVADOR BAHIA: 5-2 (3-2) cu Esporte Club

Temperatura: + 25 grade. 15.000 spectatori. Jucăm în nocturnă, prezentând formația: Coman 4 (min. 45, Adamache — 8) — Deleanu 8, Barbu 7, Dan 7, Mândoiu 9 — Dincă 8, Dumitriu III 6 (min. 45, Grozea — 7) — Pircălab 9, Sasu 8, Ionescu 8 (min. 70, Oblemenco — 7), Kalló 9. Autorii golurilor: Kalló (2), Pircălab, Oblemenco și un autogol.

6 februarie — RECIFE: 2-3 (2-0) cu Esporte Club

Temperatura: + 23 grade. 4.000 spectatori. Nocturnă. Formația: Adamache 4 — Deleanu 7 (min. 85, Ivănescu), Barbu 7, Dan 7, Mândoiu 7 — Dincă 7 (min. 45, Ghergheli — 6), Sasu 7 — Pircălab 8, Grozea 6, Oblemenco 7, Kalló 6 (min. 70, Dumitriu III). Au marcat: Oblemenco și Sasu.

8 februarie — CAMPINA GRANDE: 2-1 (2-0) cu Treze

Temperatura: + 20 grade. 6.000 spectatori. Nocturnă. În echipa adversă a jucat și Garincha. Formația: Coman 8 — Ivănescu 8, Barbu 9, Mândoiu 8, Mocanu 9 — Dincă 8, Ghergheli 9 — Pircălab 8, Sasu 6 (min. 45, Grozea — 7), Oblemenco 8, Dumitriu III 7. Autorul ambelor goluri: Oblemenco.

9 februarie — NATAL: 4-1 (1-0) cu „A.B.C.”

Temperatura: + 20 grade. 5000 spectatori. Nocturnă. Formația: Adamache 8 — Ivănescu 7, Mândoiu 7, Dan 8, Mocanu 8 — Grozea 7, Dumitriu III 7 — Lucescu 7, Sasu 7, Ionescu 7, Kalló 7. Au marcat: Ionescu, Sasu, Lucescu și Kalló.

11 februarie — BELEM: 0-1 (0-1) cu Paysandu

Temperatura: + 25 grade. Ploaie. 20.000 spectatori. Formația: Adamache 7 — Ivănescu 7, Barbu 8, Dan 7, Mocanu 7 — Ghergheli 6 (Dincă 6), Dumitriu III 5 — Pircălab 7 (Grozea 5), Sasu 5, Ionescu 6 (Oblemenco 6), Kalló 5.

acesta a fost mai bine organizat; am fost primiți cu multă căldură de gazdele noastre. N-a existat echipă cu care am jucat — chiar și cele mai puțin celebre — în care să nu văd cel puțin 2—3 jucători de ridicată valoare internațională. Apărătorii sînt de o corectitudine exemplară. E o plăcere să joci împotriva unui adversar care nu știe ce este faultul intenționat și joacă numai balonul, nu și picioarele partenerului de întrecere.”

OBLEMENCO: „Am întâlnit adversari de la care fiecare dintre noi a avut câte ceva de învățat.”

IONESCU: „Cred că turneul a constituit un mijloc de omogenizare sufletească a jucătorilor din lot.”

SASU: „În Brazilia se joacă efectiv 90 de minute. În spatele fiecărei porți sînt 2—3 mingi de rezervă. La baloanele ieșite în aut nu se mai așteaptă, ci se recurge la una din mingile de rezervă.”

KALLO: „În viitor voi căuta să aplic ceea ce am văzut la extremele braziliene. Mă întorc impresionat de marea setă de spectacol a brazilienilor, atât a celor din teren cât și a celor din tribune. I-am cunoscut pe D. Santos, Bellini, Zito, Pepe, „jucători de aur ai Braziliei”, cum scriau ziarele. Ei bine, sînt de o modestie rar întâlnită!”

COMAN: „Firește că am avut ochi numai pentru colegii de post din echipele adverse. Ei își pun echipa în atac cu o viteză uimitoare și au degajări de o precizie milimetrică. Eu am apărut foarte slab în două meciuri și am primit notele și observațiile pe care le-am meritat.”

MOCANU: „Brazilienii sînt ambițioși, nu se descurajează cînd sînt conduși. Reiau ofensiva și cursă asta pentru recuperarea handicapului, face din jocurile lor, spectacole de toată frumusețea.”

GHERGHELI: „Anul trecut, la revenirea dintr-un stagiul la marile cluburi braziliene, internaționalul ungar Albert a declarat că a avut foarte multe de învățat. Și poate nu e o întâmplare că în același an el a cîștigat titlul de cel mai bun jucător european.”

DINCĂ: „Am rămas impresionat de corectitudinea și autoritatea arbitrilor. Nu s-au tras nici focuri de revolver și nici n-am văzut scandalurile proverbiale despre care am citit atât.”

DUMITRIU III: Pentru mine acest turneu a fost un veritabil examen general. M-am întors cu foarte multe noțiuni noi pe care sper să le pot aplica.”

GROZEA: „Nu există jucător în repaus, pe teren, la formațiile braziliene. De la primul și pînă la ultimul fluier, jucătorii sînt într-o continuă mișcare. Asta da, pregătire fizică!”

PIRCĂLAB: „Față de turneul din 1960, la care am luat parte,

CE AM AVEA DE A DĂUGAT

Acum, cînd cei ce au străbătut zeci de mii de kilometri cu avionul, trenul sau autobuzul se află la casele lor și au tot dreptul la câteva zile de reconfortantă atmosferă familială, noi vom încerca, după ce le-am ascultat impresiile, după discuțiile cu conducerea echipei, să desprindem câteva aspecte pro și contra turneelor de genul celui încheiat marți seara pe aeroportul Râneasa

CARE SÎNT TOTUȘI FOLOASELE?

1 Peste orice considerație de ordin tehnic, administrativ, competițional etc. rămîne **marele cîștig al stabilirii unor noi și amicale relații cu fotbalul brazilian** — unul dintre cele mai bune din lume —, cu locuitorii orașelor unde au evoluat jucătorii români, cu oficialitățile sportive. Pe scurt, s-a obținut o largire de orizont a activității fotbalistice internaționale, ceea ce nu poate fi decît laudabil, încurajator și demn de continuat.

2 Chiar și cei mai refractari prin vîrstă sau prin lipsă de capacitate de asimilare dintre jucătorii care au făcut deplasarea, credem și sperăm că au învățat ceva din contactul cu fotbalul căruia nimeni, dar absolut nimeni, nu-i contestă primatul tehnic în lume.

CE DEZAVANTAJE A PREZENTAT TURNEUL?

1 Alcătuirea lotului deplasat comportă destule discuții. Pentru că, dacă s-a renunțat la o serie de jucători consacrați, era foarte bine ca locul lor să fie luat de fotbalistii cei mai talentați din tînăra generație, mai ales că acea clauză privind obligativitatea trimeriei garniturii din partida cu R.F. a Germaniei n-a mai fost pînă la urmă respectată. Folosirea echipei de tineret ca bază a lotului era mult mai indicată. În felul acesta am fi oferit unor elemente cu indiscutabil mai mulți ani de fotbal înaintea lor posibilitatea unui precoce contact cu un soccer laudat și admirat pe toate meridianele și am fi grăbit coacerea acestei tînere generații la focul unui joc tehnic, spectaculos și eficient după care tînim atît.

2 Nici acest turneu n-a reușit să ne scape de principala lacună a echipelor noastre, inconstanța, această plagă care ne-a îndepărtat de la multe satisfacții pe plan internațional tocmai în clipele cînd era posibil așa ceva prin ceea ce realizasem înainte. Echipa, în ansamblul ei, ca urmare a instabilității în comportare a jucătorilor, a avut fluctuații, scăderi, direct inadmisibile, care au și dus la un bilanț al rezultatelor departe de satisfăcător.

3 Lungimea turneului și chiar dispunerea meciurilor au prezentat dificultăți deosebite și ar fi bine dacă pe viitor s-ar obține turnee pe jumătate ca durată și număr de meciuri și, eventual, posibilitatea de a trimite două sau mai multe echipe, care ar îngloba un număr mai important de jucători. Este, de asemenea, cazul că aspirațiile noastre, atunci cînd perfectăm turnee, să tindă către mai mult în ceea ce privește renumele echipelor de pe programul acestor turnee. Mai ales cînd angajăm selecționata, exigența noastră trebuie să crească în alegerea partenerilor.

4 Anonimatul în care s-a desfășurat turneul din cauza că nu au fost asigurate posibilități materiale de transmiterea informațiilor. De altfel, după cum reiese din cronică lui Ștefan Onisie, s-au jucat meciuri despre care publicul nostru n-a știut nimic.

Depășind aceste considerații, localizate la subiectul recentului turneu, este cazul — socotim — să ne întrebăm dacă — în ansamblu — organizarea unor turnee pe continentul sud-american — iarna — mai trebuie sau nu să figureze în viața fotbalului nostru. Opinăm pentru un răspuns afirmativ. Mai mult decît orice argument teoretic, pledează asaltul echipelor europene de toate calibrele către America de Sud și în special Brazilia, unde orice fotbalist european are ceva de învățat.

A

R

B

I

T

R

I

AȘA CUM ÎI CUNOAȘTEȚI ȘI — MAI ALES — CUM NU-I CUNOAȘTEȚI

ANDREI RĂDULESCU

INGINER ȘI ARBITRU FRUNTAȘ

Nu împlinise încă 13 ani când a fost promovat de la echipa de pitici la cea de juniori a Venusului. La 17 ani, Andrei Rădulescu devine titular în echipa de seniori: centru atacant, alături de Ene, Ploesteanu, Humis și Traian Iordache. În anul 1943 pleacă la Timișoara unde devine student al Facultății de meta-

lurgie și jucător la Politehnica. „Poli” activa în campionatul regional dar cu Andrei — golgeter, promovează toate treptele, ajungând în 1948 în Divizia A. Recordul de goluri l-a realizat în 1947 când juca în Divizia B la meciul Politehnica — C.F.R. Simeria: 7 goluri într-o singură repriză! În acest răstimp este selecționat de mai multe ori în echipa națională, cind joacă împotriva Bulgariei, Ungariei, Poloniei, Albaniei etc.

În 1948 obține diploma de inginer metalurg cu calificativul „magna cum laude”. Deși nu împlinise încă 30 de ani, vîrstă la care se afla în plină formă, Andrei Rădulescu renunță la fotbal din cauza multiplelor sarcini profesionale. Este angajat ca inginer șef la Grivița Roșie. Se transferă, în 1957, la Comitetul de stat pentru muncă și salarii unde lucrează și astăzi.

Fotbalul nu-i poate rămîne indiferent și ia hotărîrea să devină „cavaler al fluierului”. Trece cu brio examenul susținut în 1956. Se impune cu autoritate și, în mai puțin de doi ani, i se acordă încrederea de a conduce meciuri de Divizia A. În 1963 devine arbitru internațional iar trei ani mai tîrziu îndeplinește baremul de jocuri și primește ecusonul F.I.F.A. A condus partide internaționale în mai multe țări printre care Italia, R.F.G., Grecia, Turcia, Iugoslavia, Bulgaria etc.

Pentru autoritatea morală pe care și-a dobîndit-o, Andrei Rădulescu a fost ales de mai mulți ani președintele Colegiului central de arbitri, funcție pe care o deține și astăzi.

ARBITRUL LA ISTANBUL, ECHIPAMENTUL LA PARIS ȘI FRANKFURT!

Acum cîtiva ani, invitat să conducă meciul Turcia — Tunisia, Andrei Rădulescu a călătorit cu avionul pe ruta București — Viena — Istanbul. La aeroportul din Viena niște funcționari distratți au încurcat formalitățile și astfel valiza sa cu echipament a ajuns... la Paris. În această situație, arbitru român a fost nevoit să conducă partida cu un echipament de împrumut.

Opt luni mai tîrziu, același arbitru a fost invitat din nou în Turcia pentru a conduce meciul de campionat Galatasaray — Fenerbahce. Cu toate că, la Viena, A. Rădulescu a atras atenția asupra celor înfăptuite anterior, cerîndu-l-se scuze a fost asigurată că povestea nu se va mai repeta. Cu toate acestea, o dată ajuns la Istanbul, la valiza de unde nu-i! De data aceasta, ea ajunsese la Frankfurt! Pus pentru a doua oară într-o situație delicată, pentru a nu se crede că o face intenționat, A. Rădulescu a plecat de la aeroport în căutarea unui magazin de echipament sportiv de unde și-a cumpărat garnitura completă. Abia după aceea s-a îndreptat spre clubul Galatasaray...

ZAHARIA DRĂGHICI

14 ANI FĂRĂ... 8 ETAPE

„Se spune că „orice naș își are nașul”. În orice caz, ca arbitru fiind „nașul” multor fotbaliști certați cu regulile de joc, am avut și eu inițial, un... naș: Bibi Smărăndescu, la sugestia căruia, în anul 1950, m-am înscris la cursurile de arbitri.

Fiind dobrogean (m-am născut lângă Medgidia, în comuna Silișteea, la 11 februarie 1924) mirajul Constanței, a portului, m-a cuprins de mic copil. Și iată-mă, în 1938, elev la Constanța, la Școala de meserii a

O AMENDĂ DUBLĂ!

„Mă întorceam acasă, acum cîtiva ani, de la un meci Dinamo Bacău — Dinamo București, își amintesc Zaharia Drăghici. Schimbînd la București trenul pentru Constanța, mi-am spus că voi ajunge „fresh” acasă. Probabil că „urările de bine” ale jucătorilor m-au ajuns cu 10 minute înainte de Constanța, căci am adormit bușean. M-am trezit tocmai la Agigea! De fapt am fost trezit de conductor care mi-a oferit o dedicație, amendîndu-mă pentru că am depășit distanța plătită prin bilet. Supărat pe mine însumi, am ajuns la concluzia că sancțiunea cefieristului nu era suficientă și de aceea m-am reîntors la Constanța... pe jos!!

șantierului naval, unde m-am calificat ca turnător. Aici am cunoscut și fotbalul, ca junior, în echipa șantierului. Totuși în Divizia A n-am ajuns decît ca arbitru, debutînd aici în anul 1954. Deci împlinesc în curînd 14 ani neîntrepuși — ba nu, iertați-mă, 14 ani fără 8 etape — ca arbitru în lotul republican. Ce-i cu cele 8 etape? Eh, d-ale noastre, ale „cavalerilor” imaculați... în negru! La un meci Rapid — U.T.A. (pentru mine nu contează anul în care s-a întîmplat, ci doar cele 8 etape de absență, mîhnire și îndoială) cînd scorul era 2—1 pentru giuleșteni, am acordat două penalități consecutive împotriva arădenilor, considerate apoi a fi fost hențuri involuntare ale lui Birău. Sancțiunea mi-a atras atenția, în mod exemplar, asupra răspunderii în arbitraj.

Deși în munca mea cotidiană ca director al Întreprinderii de prefabricate și materiale de construcții din Constanța cifrele imi sînt familiare (pot spune că chiar mai mult decît paragrafele regulamentului?), nu știu cite meciuri am arbitrat pînă în prezent. Am condus însă, în medie, cite 15 partide într-un campionat în afara celor arbitrate în Iugoslavia, Bulgaria și Grecia. E o cifră și asta, nu?”

N

e-am gîndit ca în numărul de astăzi să vă prezentăm pe cîțiva dintre cei mai cunoscuți „cavaleri ai fluierului”, pe acei „cavaleri în negru” care duminică de duminică, pe arșiță, pe ploaie sau pe zăpadă, renunță la ziua lor de odihnă pentru a-și satisface, lor personal dar și tuturor celor care iubesc fotbalul, dragostea pentru fotbal.

Bine, bine, veți zice, dar cine nu-i cunoaște pe Ritter, „eroul” atîtor penalități, pe Lulu Mihăilescu, pe Alexandru Toth sau pe Mircea Rotaru? Silueta lor a devenit cunoscută de ani de zile, pe stadioanele noastre. Fiecare are „suporterii” săi, fiecare are „inamicii” săi. Fiecare, după jocurile conduse, primește scrisori, unele anonime, altele nu, în care sînt adulați, criticați sau... huliji. Fiecare

în parte are la activ situații dintr-o întîrziere a trenurilor și pînă la... s-nului atunci cînd arbitrajul lor n-a de cele mai multe ori ale acelei regulamentului doar din auzite, sau ducă numai în favoarea echipei fa-

Așadar, veți spune că știți tot! Citînd-o, vă veți da seama că-i cu puiți. Veți vedea că și arbitrii de ou familii, au obligații profesionale necazuri. Deși cele mai multe necazuri nu renunță la el. Il iubesc, Și, pentru aceasta, trebuie în-

ALEXANDRU TOTH

TOTUL PORNEȘTE DE LA... UN EȘEC

L-ați cunoscut desigur pe orădeanul Alexandru Toth, omul cu alură de atlet, prezent de 18 ani pe dreptunghiul magic în calitate de arbitru. Sobrietatea lui i-a făcut pe unii din lumea fotbalului să-l caracterizeze ca unul din cei mai zgîrciți la vorbă. Simplă aparență, deoarece Toth, mecanicul de precizie (aceasta îi este profesia de bază în viața de toate zilele) este cu totul altfel. E suficient să te ambalezi cu el la o mică „șuetă” și orădeanul este dispus să-ți facă atîtea și alîtea mărturisiri interesante despre munca și familia sa, ca și despre fotbal, căruia i-a rămas și-i va rămîne credincios atîta timp cît se simte încă tînăr.

În arbitraj a venit din mediul cel mai propice fotbalului: în anii de glorie a echipei C.A.O., fascinat de numele lui Bodola, Petschovski, Cociș și a celorlalte mari stele orădene, s-a înscris la secția de fotbal ca pitic. A fost un timp rezerva de portar a lui Vecsei. Poate că ar fi făcut carieră, dar în 1945, apărînd poarta echipei Libertatea într-un meci la Buhuși, a suferit o ruptură de menisc, fapt ce l-a determinat să absenteze cîtiva ani de pe gazonul pe care-l îndrăgise cu atîtea speranțe. Dezamăgit, dar nu descurajat, a părăsit arena ca jucător, dedicîndu-se arbitrajului. În 1950 a urmat un curs la Oradea pe care l-a absolvit cu brio. Doi ani mai tîrziu, Toth obține consacrarea devenind arbitru de categoria I-a. Se poate spune că primul meci condus în Divizia A la București (Dinamo Buc.—C.F.R. Timișoara) a fost o adevărată piatră de încercare. Cronica apărută a doua zi în ziarul de

spec bilă.
— să i
A
c
c
și m
fi se
zioni
turil
le. C
renti
scu
ierul
și t
orică
tică
la a
de j
de j
legă
de t
tului
nenu
de
La
se p
tind
frea
rea
noul
cint
rea
calit
La
urăr



Arbitrul N. Mihăilescu, „prezidează” un schimb de fanioane între Ali (Fenerbahce) și Jurion (Anderlecht)

NICOLAE MIHĂILESCU

76 MECIURI INTERNAȚIONALE

Pe Nicolae Mihăilescu — Lulu, cum îi spun intimii — îl poți vedea de multe ori și într-o postură necunoscută spectatorilor de fotbal: întîmpinînd, la aeroportul Băneasa, în calitate de reprezentant al Combinatului de cauciuc Jilava, oaspeții veniți de peste hotare. Aici, la acest Combinat își desășoară activitatea de bază fostul ieșean (prin naștere) devenit bucureștean (prin adopțiune) Lulu Mihăilescu, una din „stelele” Oborului de altădată, care azi, la 49 de ani, împlinesc 20 de ani de arbitraj.

Nevrînd să se despartă, după o „carieră” de 13 ani, de sportul copilăriei și adolescenței (la 16 ani, ca elev la liceul comercial, a debutat în Divizia A), pe care l-a practicat cu pasiune alături de „nume sonore”, adevărați îndrumători ai săi (Steinbach, Cîrjan, Boșdan, P. Rădulescu, Sucitulescu, I. Dumitrescu etc.), fosta extremă dreaptă a Unirii Tricolor s-a dedicat arbitrajului. Elev al lui Emil Kroner și Teodor Fîhan, „Lulu” a absolvit școala de arbitri din 1948, obținînd calificarea care avea să-l păstreze în fotbal. Debutează în același an, întîi ca tușier, apoi la centru. Din acest moment începe să urce treptele ierarhiei, ajutat de cunoștințele acumulate ca jucător. În 1950, primul joc la B...; 1951: primul la A...; 1960: debut internațional în meciul Fenerbahce-A. E. K. (Cupa Balcanică)...; 1963: primul meci interjări, Polonia Cehoslovacia... Prezența pe lista arbitrilor internaționali.

Cunoașterea jocului, mobilitatea, plasamentul, promptitudinea sînt calități care-l impun tot mai mult în țară și care-l aduc aprecieri elogioase în cele peste 10 țări în care a arbitrat. Ecusonul F.I.F.A. îi dă satisfacție deplină unui arbitru cu peste 1150 meciuri la activ (la centru și tușă), dintre care 124 în Divizia A, 173 la B și 76 internaționale (intercluburi și interjări). Totul consemnat cu mîgălă de contabil, într-o evidență personală.

În 1969 însă, „Lulu” va atinge vîrsta limită îngăduită în arbitraj. Va părăsi totuși fotbalul? „Poate mă fac cronicar”, ne-a spus zîmbind

SI-Ă PIERDUT CEASUL!...

— Acum doi ani, ne povestea N. Mihăilescu, conduceam un joc la Mizil între Rapid și Metalul Buzău. La un moment dat, în prima repriză, dau să mă uit la ceas, dar la-l de unde nu-l! Pesemne că la o mișcare bruscă, s-a desprins cureaua și mi-a căzut. De oprit meciul ca să-l caut nici vorbă. Și atunci, încetînd, ca să nu observ jucătorii, m-am deplasat spre unul din colegii de la tușă, căruia i-am spus printre dinți că nu mai am ceasul la mînă și să-mi facă semn cînd se termină repriza. Zis și făcut. Iar în min. 46, căutînd cu tușierii, l-am găsit într-o băltoacă cu noroi, spre hazul colegilor...

MIRCEA ROTARU

Pînă în 1953 jucător (portar) la Venus Botoșani, Victoria C.F.R. Iași (în Divizia B) și ETAX Iași, Mircea Rotaru, tehnician la Direcția regională C.F.R. Iași, n-a părăsit gazonul odată cu încheierea activității de fotbalist. „Nu mă împăcam cu gîndul că voi renunța la sport. Simțeam o necesitate organică să fac mișcare în aer liber. Nu mă atrăgea meseria de antrenor și atunci am optat pentru arbitraj”, povestește el.

Școala de arbitri a făcut-o la Iași, în toamna lui 1953, director fiind Dr. Mircea Grădinaru. În aceeași toamnă e pentru prima dată delegat: tușier la meciul I.R.T.A. Iași — A.S.A. Iași din campionatul orășenesc. După o ucenicie de aproape 5 ani, în 1958 debutează la centru, în Divizia C: Progresul Rădăuți — Victoria Tecuci. După alți 4 ani este pentru prima dată prezent (ca „linie”) la Divizia A,

la un
acum
C.C.A.
Urmea
nale i
Alban
de ar
taculo:
spune
dintre
taru a
mai t
mentu
tunci

Că
la lice
lăbrăie
„In
fost v
Alege
de rap
m-a în
De at

IULIU BOROS

DE PE EXTREMĂ LA CENTRUL TERENULUI

neprevăzute, de la...
a în vestiarele stadio-
placul publicului (citifi-
public care cunoaște
ea ca arbitru să con-

eroii paginii de față.
și puțin decât vă închi-
... oameni ca noi tot,
bucurie, au bucurii și
luce fotbalului. Cu toate
u abnegație.
stimuli!



fost total defavora-

pur și simplu jenă
mărturisește Toth.
însă o scrisoare în-
Colegiului central,
da să se pregătească
rucit și pe viitor va
diverse partide divi-
a depus toate efor-
nu înșela așteptări-
iozitate și perseveren-
tistică, a ajuns în
il din cavalerii flu-
a cea competență
extrem de necesară
Iată o mică statis-
Alexandru Toth are
n prezent circa 140
vizia A, 85 de B, 50
raționale, 23 de de-
are (într-un interval
i ca membru al lo-
i internaționali) și
te zeci de partide
și locale.

ilă, Alexandru Toth
tens de start, aștep-
reintilnirea sa cu
panelor. La întreba-
rința arzătoare în
l ne-a răspuns suc-
z slujind dezvoltă-
rostru pe un plan
r.

adăugăm sincere

Nu!
German?
Român!
Da bine, domnule, de ce
ui așa? Ne înțelegeam de
reput... (Aceste cuvinte
ostit românește...).

e-și amintesc și
i ai fotbalului:
roșu 5-3 (0-3).
iuri internațio-
l. D. Germană,
eși „cariera” sa
ut nimic spec-
ivă, s-ar putea
a sa a fost una
te, Mircea Ro-
unul dintre cei
români: senti-
de fotbal, a-
în centrul bri-

găzii de arbitri, este acela că me-
ciul va fi dus la bun sfârșit.
O singură dată n-a putut fluiera
sfârșitul unui joc. Și aceasta de
curind, mai precis astă-toamnă,
în a doua etapă a campionatului
Diviziei A, când a trebuit să con-
semneze pe foaia de arbitraj un
lucru care nu i se întâmplase nici
măcar la campionatul orașenesc:
lipsa legitimațiilor uneia dintre
echipe! V-ați dat seama, desigur,
că este vorba de Progresul Bucu-
rești...

EU, ORI FOTBALUL! ALEGE!

7, tatăl a două fete, Carmen, elevă în clasa a XI-a
oveanu” și Nicoleta, elevă în clasa a IX-a la liceul „G.
Rotaru” își împarte timpul între servicii, casă și arbitraj.
ne el, ca fotbalist, m-am înțeles cu soția. Dar când a
arbitru, a fost neînduplecată: „Ori eu, ori fotbalul!”
ă discut mult cu ea să-l arăt că fotbalul — indiferent
nă afla cu el — face parte din ființa mea. Până la urmă
m-a asistat decât la meciul de debut, cel de la Rădăuți.
venit pe stadion...”



„O tempora!” Jucătorul Ritter la
sosirea dintr-o deplasare cu echipa
României

IOSIF RITTER

UN AMIC AL... PENALTIULUI

Poate n-o să credeți. Dar Ritter are
22 de ani de activitate oficială în arbi-
traj. O să citiți mai jos cum a ajuns
„cavalier al fluierului”. Mai important
este că s-a dedicat acestei a doua vieți
în fotbal cu pasiunea cu care lupta ca
nimeni să nu treacă de apărarea CFR-
ului din Timișoara.

Postul internațional timișorean e o
floare rară printre arbitrii noștri. El
nu se dă înapoi să dieteze pedepsa
maximă, penaltul, când faptele jocului
o cer. A urcat încet, dar sigur grada-
țiile arbitrajului. În 1957, meru la tușă,
în campionatul orașenesc sau regional;
apoi, din când în când, la centru. 1960
— un an ținut minte de Ritter. Pri-
mește prima delegare la centru, la Di-
vizia B. O face pe o scenă pretențioasă,
prilejindu-i duble emoții: Bucureștiul
(meciul: Dinamo Obor-ESM Sibiu, 1-1).
Urmează, firește, jocuri de Divizia A
și, în sfârșit, jocurile supreme: interna-
ționale A, urmate de ecusonul FIFA.
„Pentru mine, mărturisește Ritter, su-
premul scop, ca arbitru este cinstea și
atitudinea ireproșabilă față de jucători.”
In „civil”, pe tehnicianul Ritter o
să-l întâlniți aproape mereu în trenu-
rile de pe distanța Timișoara-Arad. Lu-
crează la Uzinele metalurgice Timișoara
și răspunde de colaborarea cu Fabrica
de vagoane din Arad. De multe ori,
până la plecarea trenului de Timișoara,
mai face câte un antrenament și cu
arbitrii din Arad. Altfel, „sedul” pre-
gătirilor, parcurile timișorene, cu Biră-
escu și Boros — obșnuiții lui tușieri,
tovarăși de „suferințe” și, mai rar, de
bucurii (în ale arbitrajului, se înțelege).

Ultimul capitol, dar nu cel mai pu-
țin important — rezervat de noi pen-
tru final — familia. Ritter e un tată
ideal, mereu grijuliu ca urmașii lui să
nu-l facă de rușine. Le dedică fiecare
clipă liberă. Mai ales duminicile de iar-
nă când „tata” nu aleargă pe un sta-
dion sau altul, mal aplaudat, mal... a-
postrofă, dar gata de orice sacrificii
pentru această a doua dragoste spor-
tivă.

AMBIȚIA ȘI... DAJU SAVU
L-AU FĂCUT ARBITRU

Știți cum și de ce a ajuns Ritter arbitru?
Din ambiție.

Pentru că cunoscutul fost arbitru timișorean
Daju Savu reușea mereu să-i pună în
încercătură cu chibzușii de regulament, mai
mulți jucători ai C.F.R.-ului — Covaci, Cor-
bus, Franciscovici, A. Boros, Ferenczi și, bine-
înțeles, subiectul rîndurilor noastre — au decis
să facă, în 1946, școala de arbitri. Au reușit
apoi să țină piept lui Daju Savu și unii chiar
să-i succedă în ale arbitrajului.

După ultimele date statis-
tice ale federației, în eviden-
ța sa se află în total 3738 de
arbitri, repartizați astfel, pe
categorii: 489 categoria I, 501
categoria a II-a, 2203 catego-
ria a III-a și 545 onorifici
(fosti arbitri, care activează
în colegii sau sînt folosiți ca
observatori).

Cinci arbitri români au pri-
mit ecusonul F.I.F.A.: Nicolae
MIHĂILESCU-București, Cor-
nel NITESCU-Sibiu, Mihai
POPA-București, Andrei RA-
DULESCU-București, Iosif
RITTER-Timișoara.

Cele 90 de meciuri din tur

au fost conduse de 38 de ar-
bitri: 31 români și 7 străini.
Pe primele locuri, după numă-
rul de jocuri conduse, sînt:
5 MECIURI: N. Cursaru —
Ploiești, Z. Drăghici — Con-
stanța;
4 MECIURI: A. Bentu —
București, A. Pop — Oradea,
N. Mihăilescu — București,
Gh. Popovici — București,
Oct. Comșa — Craiova, Em.
Martin — București, P. Sotir
— Mediaș;

Pe lista F.I.F.A. a arbitrilor
internaționali, valabilă în
anul competițional 1967-68
(pînă în luna iunie) figurează

sapte români: Aurel BENTU-
București, Vasile DUMITRESCU-
București, Nicolae MI-
HĂILESCU-București, Alexan-
dru PIRVU-București, Andrei
RADULESCU-București, Ni-
colae RAINEA-Birlad, Iosif
RITTER-Timișoara.

Arbitrii noștri au fost soli-
citați des, în ultimii ani, la
conducerea unor jocuri peste
hotare. După ce 10 au fost
delegați în 1963, 20 în 1964, 24
în 1965 și 16 în 1966, anul tre-
cut alți 19 (după evidența fe-
derăției) — ca arbitrii princi-
pali sau în brigăzi — au lăsat
o bună impresie la meciurile
conduse de ei în străinătate.

AUREL POP

28 DE ANI PE STADIOANE!

Se spune că clujeanul Aurel Pop
este unul din arbitrii cei mai prompți.
Deciziile sale sînt rapide, ferme și
în spiritul regulamentului. Mai mult
ca sigur că o asemenea manieră de
comportare a fost generată și de
mediul în care lucrează. Este tehni-
cian la Direcția regională C.F.R. la
serviciul de Exploatare, acolo unde
se hotărăște mersul trenurilor. În
chipuși-vă că ar fi suficientă o
singură greșală de calcul și aceasta
ar putea provoca perturbări serioase
în rețeaua coloșilor de oțel, dacă
nu mai mult. Dar cartea de vizită
profesională a feroviarului este ima-
culată. Tovarășii lui de muncă vor-
besc în termeni foarte elogiози de
OMUL-tehnician, OMUL-familist,
OMUL-arbitru.

Singurul necaz al familiei Pop,
dacă se poate numi așa, este că nici
Radu (clasa a IV-a), nici Virgil
(clasa a VII) nu se omoară pentru
fotbal. Îl gustă doar ca spectatori.

Cînd se discută despre Verdi. Puc-
cini sau Bizet atunci întreaga fami-
lie se manifestă la unison, pentru că
tuturora le place muzica, opera.

— La operă trăiesc momente de a-
devărată desfătare!

— Și numai aici?

— Nu, firește. Altfel nu aș fi de-
venit arbitru...

Și Aurel Pop, omul care nu a în-
căruntat încă la cei 42 de ani, vor-
bește cu ardore despre o altă pa-
siune a sa, despre momente plăcu-
te și mai puțin plăcute trăite pe stu-
dioane timp de 28 de ani. De fotbal
s-a legat în 1940, ca junior la echipa
Olimpia din Arad, dar un stupid
accident îl scoate din evidențele fot-
balului ca jucător. Și pentru că-i
intrase prea mult în sînge acest
sport, se hotărăște să devină arbi-
tru. Astfel, din 1952 el figurează me-
reu pe foile de delegări la diverse
partide, fie de baraj, fie de campio-
nat din Diviziile A, B și C, fie in-
ternaționale, arbitru pînă acum în
total 600 de meciuri oficiale. O ci-
fră remarcabilă pentru cei 18 ani de
activitate în arbitraj, cifră care asu-
nde zeci și sute de satisfacții
și totodată și mici amărăciuni.

Nu putem încheia această scurtă
fișă biografică a clujeanului Pop
fără a aminti și de faptul că în pre-
zent, ca membru în Colegiul regio-
nal de arbitri, se ocupă cu multă
dragoste și căldură de creșterea
schimbului de arbitri de mîine.

Prezentator al brigăzii artistice, una dintre
ipostazele lui
Nicolae Rainea



NICOLAE RAINEA

INOVATOR ȘI AUTOR DE SPECTACOLE DE VARIETĂȚI

E ușor să refaci etapele vieții lui Nicolae Rai-
nea: în voluminoasa sa documentare personală gă-
sești și carnetul de legitimare ca fotbalist la I.M.D.
Brăila (ca junior, avîndu-l antrenor pe Justin),
la Metalul Pingărați și apoi Constructorul Birlad.
Apoi, din 1956 și pînă în 1959, elev la școala de
maștri turnători de neferoase, urmată la Bucu-
rești. Este notat apoi și meciul de „debut” în ale
arbitrajului: la un meci Confecția Birlad-Locomo-
tiva CFR Birlad, din campionatul regional, dispu-
tat în 1959, nu venise unul din tușieri, Știindu-l
că a fost fotbalist, arbitru de centru, Solomon
Dascălu din Birlad, l-a invitat „să-i facă” o linie. A
primit. Lui S. Dascălu i-a plăcut modul în care s-a
descurcat Rainea și... l-a invitat la școala de ar-
bitri. Și iată-l pe Nicolae Rainea arbitru la 26 ani,
în 1959. Și, ca urmare, al doilea... debut în ale
arbitrajului. Ascensiunea sa a fost rapidă: 7 no-
iembrie 1962 tușier la meciul Știința Galați-Metalul
Tirgoviste; 7 iunie 1965, primul joc la centru în
Divizia A: U.T.A.-Farul 2-1. Urmează primele
jocuri internaționale, dintre care o amintire de ne-
uitat i-o lasă partida Dinamo Kiev-Gornik Zabrze,
1-2, disputată anul trecut la Kiev și soldată cu ma-
rea surpriză. Rainea era tușier, la centru fiind ar-
bitrul bucureștean Vasile Dumitrescu.

Dar Rainea este cunoscut la Birlad nu numai ca
arbitru de fotbal. Mai întîi de toate, de 4 ani este
fruntaș în producție, la fabrica de rulmenți um Birl-
lad; apoi mai este cunoscut ca inovator (9 inovații
la activ pînă acum), ca autor de texte pentru bri-
gada artistică de agitație a fabricii, și ca autor de
spectacole de varietăți. De pildă, a scris „Excursie
pe note” și „Circulați pe... do, re, mi l, jucate la
Birlad și în alte orașe din Moldova, puse în scenă
de Teatrul „Victor Ion Popa” din Birlad. Apoi,
alături de colegul său George Giurăscu, este nelipsit ca
prezentator al spectacolelor organizate de fabrica sa.

Luiși, fiul său în vîrstă de 6 ani, dorește un sin-
gur lucru: să-i urmeze tatălui său, pe terenul de
fotbal, ca arbitru...

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

La 5 noiembrie 1967, N. Rainea fusese delegat ca arbitru
de tușă la partida dintre F. C. Argeș și Universitatea Cluj.
Trenul cu care venea de la Birlad spre București face, pe
drum, o întîrziere de o oră și mai bine. După toate soco-
telile, Rainea nu mai putea prinde personalul care pleca
din București spre Pitești pentru a ajunge la timp, la meci.
Și atunci, ce credeți că a făcut? Pur și simplu a sărit din
tren! În timpul mersului. La Chitila. Și-a amuncat înăl-
valiza și apoi... după ea? De ce? Pentru că personalul cu
preluna opra la Chitila. Și așa s-a și întîmplat și N. Rainea
a ajuns cu bine la Pitești.

Dar se pare că orașul argeșean îl... poartă ghinion! La
un alt meci (Dinamo Pitești — Progresul, disputat la 25
februarie 1967), ceasul l-a făcut o festă și a fluierat sfîrșitul
reprizei cu 3 minute mai devreme. Arbitrii de tușă i-au
semnalat și, imediat, echipele au fost rechemate pe teren.
Se mai întîmplat...



Chiar dacă nu pot să ajungă să fie arbitrate de tata, Carmen și Nicoleta,
ficele lui Mircea Rotaru, se interesează mult de fotbal. Adeseori, momen-
tele de reunire a întregii familii sînt dedicate comentariilor fotbalistice

Fotbal Fotbal

DOUĂ REPRIZE LA U.T.A....

Discuția noastră la U.T.A. a avut loc în două reprize. Prima — în compania tov. Ludovic Josan, din biroul de secție; a doua — cu antrenorul Nicolae Dumitrescu.

„TREBUIE SĂ READUCEM SPECTATORII LA TEREN

Sint cunoscute greutățile pe care U.T.A. le-a întâmpinat astă toamnă când deplasa cîte o singură echipă. Din această primăvară însă va trebui să se îngrijească de două formații, a doua fiind cea de rezerve — tineret. De aceea, firește, ne-am adresat tov. JOSAN cu următoarea întrebare: Credeți că U.T.A. va putea face față din punct de vedere financiar? Răspunsul a fost neașteptat:

— De la 1 ianuarie asociația noastră sportivă a revenit în cadrul sindicatului și lucrurile au început să se îndrepte. Cît timp U.T.A. a depins din punct de vedere bugetar de U.C.F.S. și apoi de C.N.E.F.S., n-am dîs deloc o viață fericită: bugetul nu era cunoscut, ni se dădeau doar cifre estimative, mereu modificate. Aceste motive, ca și altele, au făcut ca la sfîrșitul lui 1967 să avem un deficit de 180.000 lei. Salariile tehnicienilor noștri nu erau achitate din noiembrie... Acum, cu sprijinul U.G.S.R., deficitul a fost acoperit.

— Ce „alte motive”, după cum ați amintit, au mai concurat la acest deficit?

— De pildă, una a fost planificarea pentru 1967 și alta s-a realizat. Și aceasta pentru că o serie de antrenori care aveau la începutul anului o jumătate de normă au fost încadrați mai tîrziu cu o normă întreagă. Toate astea fără a se alocă sume de bani în plus. La acest buget deficitar a mai concurat și continua scădere a numărului de spectatori. Dacă, de pildă, în 1960, la un meci U.T.A.-Steaua aveam 16.000 de plătitori, în 1967, la același joc, numărul acestora a scăzut la 9.000. Regresul numărului de spectatori se datorește atît televiziunii, cît și nivelului scăzut al fotbalului. În plus, înmulțirea posibilităților de a-ți petrece timpul liber, apariția unui număr tot mai mare de automobile — de unde posibilitatea de „evadare” duminicală. În cazul nostru mai este un motiv: scăderea numărului de spectatori se manifestă de prin 1956—1957, de cînd U.T.A. nu mai contează în lupta pentru titlu, de cînd s-a facilitat plecarea unor fotbalisti de valoare. Pușini dintre cei veniți în locul lor au ajuns la plafonul celor plecați. Am făcut socoteala că, în 5—6 ani, de la noi și-au luat zborul vreo 30 de jucători. Or, de unde tot iei și nu pui nimic...

— Acestea fiind datele problemei socotiți ca în viitor U.T.A. va face față celor două competiții la care va participa?

— Dacă U.G.S.R. va aprecia importanța întrecerii echipelor de tineret-rezerve, da. Dar nici noi nu vom sta cu mîinile în sin. Ne propunem ca din primăvară să întreprindem mai multe acțiuni care să readucă la stadion pe mulți dintre cei ce ne-au părăsit. Prietare altele, socotim noi, fața nouă pe care trebuie s-o primească echipa. Aceasta este esențialul.

— Dar în privința jucătorilor?

— Avem foarte pușini fotbaliști care pot face față celor două competiții. Și nici posibilitatea de a ne completa lotul nu există din cauza regulamentului de transferări. Nu știu de ce nimeni nu cere părerea conducătorilor echipelor sau antrenorilor lor, atunci cînd se întocmesc astfel de regulamente.

DOAR 23!

Cu antrenorul Nicolae Dumitrescu discuția a pornit de la o cifră: „23!” Să-i dăm cuvîntul:

— Ideea unei competiții pentru echipele de tineret-rezervă e foarte bună — denotă preocupare pentru dezvoltarea tinerilor fotbaliști ce au depășit vîrsta junioratului. Deci — competiție salu-

tară, ce corespunde intereselor fotbalului românesc. Dar, aplicabilitatea ei suferă pentru că cluburile nu-și pot forma echipe de tineret cît mai bune. De ce? Din cauza îngrădirii transferărilor, impediment puternic în calea reușitei. Se vor cheltui bani mulți fără un folos real, pentru că, lipsind posibilitatea de selecție a elementelor ce le vor alcătui, înseamnă că formațiile acestea vor fi alcătuite formal, din... ce rămîne. Noi avem juniori destui, unii talentați, dar necopți pentru o astfel de competiție. Pentru a participa cu rezultate reale, am avea nevoie de 28—30 de jucători. Or, noi avem doar 23 care îndeplinesc toate condițiile — lot foarte mic pentru două echipe în competiții republicane — în timp ce elemente cu perspective frumoase vor continua să activeze în campionatele raionale și orașenești. Mare anomalie, pe care n-o înțeleg, cu aceste transferări.

— Și cum vă veți „descurca” cu 23 de jucători pentru două competiții?

— Făcînd compromisuri. Vom folosi fie juniori încă neformați pentru scopul ce ni l-am propus, fie jucători fără perspectivă. Or, normal ar fi ca aceste echipe — rezervele primei formații — să fie formate din jucători mai tineri decît titularii din echipa I și nu să constituie un loc de refugiu pentru cei vîrstnici.

— Aveți vreo propunere pentru îmbunătățirea situației?

— Promovarea de jos în sus cu obligativitatea dezlegării oprește mersul înainte al jucătorilor susceptibili de progres spre echipele de vîrf. După părerea mea, cluburile cu echipe în Divizia A trebuie considerate un fel de laboratoare de selecționare, pregătire și finisare a elementelor talentate existente în zona respectivă, pentru a ajunge fotbaliști de clasă. Noi, în materie de transferări avem însă aceleași drepturi ca și ultima clasată din ultima serie a unui campionat local.

Mircea TUDORAN

POLITEHNICA IAȘI
ÎN FAȚA RETURULUI

Privind clasamentul de toamnă, despre C.S.M.S., scuzați, despre Politehnica Iași, s-ar putea spune că este cu un picior în Divizia A: are 3 puncte avans și un golaveraj superior față de Ceahlăul P. Neamț și Electronica Obor București. De altfel, echipa ieșeană a fost lideră timp de 12 etape! Deci ieșenii s-ar putea gîdi de pe acum să arboreze marea pavoa. Numai că...

Numai că la Politehnica Iași sînt încă destule chestiuni în suspensie, destule probleme care-și așteaptă rezolvarea. Despre unele dintre ele am discutat zilele trecute cu secretarul clubului, tov. D. MACOVEI.

De fapt, actul de naștere al celei de-a patra „Politehnici” din Divizia B a fost semnat la 13 octombrie, anul trecut, dar numai de la 1 ianuarie echipa de fotbal a trecut și din punct de vedere administrativ la clubul sportiv Politehnica. Au trecut de atunci aproape două luni, dar nici pînă acum — de pildă — clubul nu are un sediu. Mai bine-zis, are unul provizoriu, și se așteaptă dintr-o zi într-altă mutarea în fostul local al C.S.M.S. La prima vedere, s-ar părea că acesta nu este un impediment. Totuși, este, pentru că antrenorii nu au unde discuta, arhiva clubului este împrăștiată etc.

Schimbarea denumirii echipei a antrenat și schimbarea, la hotărîrea secției de fotbal, a unuiu dintre antrenori, a secundului Marius Beraru, locul său fiind luat de Șerban Justin.

PREOCUPĂRI PENTRU VIITOR

— Deși modificarea sistemului competițional ne interesează mai puțin, ne-a spus tov. Macovei, ea este totuși în atenția noastră pentru că — sperăm alături de toți ieșenii — la toamnă vom fi în „A”. Și atunci va trebui să avem și o echipă de tineret, în afară de cele obișnuite de juniori și copii. Secția a hotărît ca actuala echipă Politehnica din campionatul regional, pe care antrenorul Șerban Justin a format-o și a dus-o la rezultate dintre cele mai frumoase, să devină echipa ce va lua parte la viitorul campionat de tineret-re-

zerve. Desigur, preocupările noastre par a fi desuete, dar noi credem că vom intra în „A”. Și atunci, de ce să nu ne facem iarna car?...

20 DE JUCĂTORI ÎN LOT

Definitivat de curînd, efectivul echipei se prezintă astfel: Constantinescu, Cizic — portari; Romilă, Ianul, Vornicu, V. Stoicescu (II), Deleanu, Malschi, Z. Lupea (din echipa Politehnica II) — fundași; M. Ștefănescu, Andrioae (de la juniori), Lupulescu, Leahu (de la Medicina Iași), Caratașu (de la C.S.M.S. juniori) — mijlocași; Incze IV, Cuperman, Gavril, V. Popovici (revent de la Medicina Iași), Mărculescu (revent de la Medicina Iași), Turiță (de la C.S.M.S. tineret) — atacanți. Au plecat: Sorin Popescu (la C.F.R. Pașcani) și Ioanid (la Medicina Iași).

De acești jucători sînt legate speranțele ieșenilor pentru revenirea în Divizia A.

SPICUIRI

DIN REGULAMENTUL
DE DESFĂȘURARE
A „CUPEI F. R. F.”
PENTRU ECHIELE
DE REZERVE-TINERET

După cum se știe, pentru pregătirea campionatului de rezerve-tineret, care va începe în toamnă, federația va organiza în primăvară, paralel cu campionatul Diviziei A, o competiție ad-hoc rezervată acestor formații secundare, competiție dotată cu „Cupa F.R.F.”. Caracterul acestei Cupe subliniază scopul ei: pregătirea echipelor de rezerve-tineret în condițiile unei competiții care are asigurate continuitate și regularitate, în baza unui regulament de desfășurare. Din acest regulament spicuiam punctele mai importante:

● „Cupa F.R.F.” este organizată de federație prin comisia sa centrală de competiții și clasificări.

● Dat fiind faptul că se dispută într-un singur sezon, ea se va desfășura sub forma unui turneu cu jocuri simple, într-o singură serie de 14 echipe, fiecare jucînd o singură dată cu toate celelalte.

● Cupa se va disputa în perioada 10 martie—9 iunie a.c., la datele la care sînt fixate etapele Diviziei A, după același program.

● Jocurile vor fi programate în deschiderea partidelor de Divizie A. În caz de timp nefavorabil, ele pot avea loc și pe alte terenuri și la alte ore.

● Dacă într-un oraș sînt programate mai multe jocuri de Divizie A și rezerve-tineret, acestea din urmă se vor putea disputa sîmbătă după-amiază sau duminică dimineața, pe alte terenuri decît cele pe care se desfășoară meciurile din Divizia A.

● La jocuri pot lua parte numai fotbaliști legitimați la echipele respective și cu drept de joc, cu viza anuală pe 1968 și viza medicală pe semestrul I 1968, indiferent dacă au participat la jocuri din Divizia A. Condițiile de participare sînt cele prevăzute în broșura „Dispozițiunile cu privire la desfășurarea jocurilor de fotbal”, care stabilește și criteriile de alcătuire a clasamentului.

● În cazul cînd două sau mai multe echipe sînt pe primul loc la egalitate, după ce au fost folosite toate criteriile pentru departajarea lor, atunci vor fi organizate jocuri de baraj eliminatorii, pe teren neutru.

● Echipa clasată pe primul loc va cuceri trofeul pus în joc, iar jucătorii săi vor fi premiați.

● Echipele se vor deplasa pe cont propriu. Gazdelc însă, au datoria să asigure oaspetelor, contra cost, cazarea și întreținerea în condițiuni corespunzătoare.

Meci de pregătire, cu tribunele pline, la Ploiești: Petrolul — Universitatea Craiova

Foto: Ion POPESCU



LA JIUL RODĂRIILE ȘI CĂUTĂRIILE CONTINUĂ...

I-am întîlnit pe fotbaliștii de la Jiul la Timișoara. Au susținut jola trecută și duminică două întîlniri cu principalele echipe ale orașului de pe Bega: C.F.R. (rezultat 4—2) și Politehnica (1—1). Scorurile interesează mai puțin, chiar și pe antrenorul Ștefan Coidum, care ne mărturisea că principalul scop al călătoriei la Timișoara rămîne verificarea întregului lot în condițiunile unor meciuri mai dificile în deplasare.

La Jiul, cum se știe, contingentul de tineret continuă să se mărească. La noutățile prezentate de

antrenorul Coidum la primul campionat după revenirea în A, s-a adăugat, în toamna trecută altă serie de „boboci”: Covaci, Naidin, Achim, Stoichițoiu, Căune. După un prim contact cu Divizia A, acest pluton al promovaților are nevoie să fie împins spre consacrare. După zilele de debut, din toamnă, acum se află în fața lor alte zile importante, care vor decide dacă au sau nu tot bagajul permițîndu-le stabilirea în primul campionat al țării, pe posturi de titulari. Pentru retur, Coidum continuă — secundat de dr. Frinculescu — to-

nificarea lotului prin elemente foarte tinere. Ultimele promovări: Goliac din București și juniorii Marincan, Dobrescu și Nădășan.

În partidele de la Timișoara au fost rulați absolut toți jucătorii. S-a prezentat la pregătirile echipei și Octavian Popescu, care urmează un program intens de antrenament spre a ajunge la nivelul colegilor de lot, ca potențial fizic. Pentru această săptămînă, Jiul are prevăzut un meci la Petroșeni, cu una dintre echipele din campionatul orașenesc, pentru duminică fiind în proiect

un meci cu o formație de Divizia A sau B.

Gîndurile lui Ștefan Coidum? Să se străduiască, pe mai departe, pentru perfecționarea fotbalului „la Jiul” pe care începem să-l recunoaștem ca o veritabilă existență. Crearea de partii, cît mai largi și cît mai libere, pentru tineri, fără să fie uitați nici acei jucători de bază care au pus umărul la ridicarea echipei în A. Să vedem cîte dintre aceste puncte de reper vor fi pe tabloul realizărilor la sfîrșitul campionatului. Să sperăm că toate!



BULGARIA — UN UNSPREZECE CARE URCĂ...

PREZENȚE ÎN „CUPA EUROPEI”. Și calificarea în sferturile de finală ale „Campionatului Europei” a naționalei bulgare este o dovadă a fermei și apreciatei sale ascensiuni, pe toate planurile competițiilor oficiale, marcată în ultimii ani. Ca dovadă, după ce la ediția 1958/60 a importante competiții continentale nu reușește să depășească primul tur (eliminată de Iugoslavia) iar în ediția 1962/64 părăsește întrecerea tot din prima fază, turul preliminar, (eliminată de Portugalia), acum cucerește dreptul de a lupta — alături de

celelalte șapte reprezentative — în sferturile de finală ale campionatului.

Calificarea Bulgariei a căpătat o deosebită rezonanță pentru că ea s-a produs într-o serie unde echipa condusă de Boșkov venea cu șansa a doua, dacă se ține cont de faptul că din grupa a II-a făcea parte câștigătorea locului III la CM 1966, Portugalia. Și-apoi, mai era și Suedia, echipă care urmărea prilejul unei revanșe. Că seria va fi frământată a lăsat-o să se vadă acel 2-1 scos de Suedia la Lisabona. Între timp, Bulgaria realizase un rezultat scontat, victorie în fața Norvegiei; apoi, printr-un senzațional 2-0, administrat echipei lui Bergmark, chiar la Stockholm, a întors în favoarea sa șansele de a ocupa primul loc, mai cu seamă că a ieșit neînvinșă și din a doua vizită făcută în Scandinavia, la Oslo: 0-0 cu Norvegia. Știind să profite cum nu

se poate mai bine de partidele de acasă, cu cele două mari rivale, Suedia și Portugalia (4 puncte din două partide), unsprezecelele aninat de excelentul Asparuhov și a netezit calea spre calificare. O calificare care a prezentat-o neînvinșă în serie și cu patru puncte avantaj față de a doua clasată, Portugalia.

CONSECVENȚĂ ÎN POLITICA ECHIPEI NAȚIONALE. Fotbalul bulgar culege acum roadele aplicării unei insistente idei în alcătuirea echipei naționale: reunirea elementelor celor mai valoroase, în momentul X. De aceea, reprezentativa națională a cuprins de fiecare dată și pe reprezentanții generației mai vechi și pe aceia care s-au impus din noua generație. N-a fost o politică de exagerată menținere a titularilor de renume dar nici una de pripită selecționare a elementelor care n-au confirmat valoarea. În felul acesta, reprezentativa Bulgariei a ajuns să dispună de o constanță a valorii, constanță pe care o ilustrează un clasament, poate nu riguros exact, dar în orice caz sugestiv, prezentat de „France Football” asupra rezultatelor echipelor naționale din Europa în ultimii nouă ani. Ei bine, în acest clasament, reprezentativa Bulgariei ocupă un merituos loc general 10, necoborînd niciodată sub locul 10 în clasamentele anuale și marcînd un progres evident în ultimii ani: locul 4 în anul 1966 și locul 5 în anul 1967.

Se poate aminti aici de împrejurarea că munca cu rodnice rezultate a antrenorului cehoslovac Vytlačil a fost continuată cu succes de cel ce l-a urmat la conducerea reprezentativei, dr. Boșkov, unul dintre cei mai renumiți internaționali din întreaga istorie a fotbalului bulgar. Să mai notăm că, înainte de a i se încredința — la o vîrstă relativ tînă — funcția de director al echipei naționale, Boșkov a urmărit, pe cite o perioadă lungă de timp activitatea unor antrenori celebri și a unor școli de fotbal cu valoare mondială: Ramsey (Anglia), Sepp Herberger (R. F. a Germaniei), Kaciulin (Uniunea Sovietică).

ECHIPELE LUI BOȘKOV. Pentru a cuceri intrarea între primele opt echipe ale Europei, Boșkov a utilizat un lot larg de jucători, credincios principiului amintit: titulari, cei mai în formă jucători ai momentului. Portarul Simeonov este singurul care a participat la absolut toate meciurile din grupă: 6. Fundașul dreapta Șalamanov l-a urmat în acest clasament al prezențelor, cu 5 înțîniri. Din linia de fundași (centrali sau laterali) au mai făcut parte: Zecev, Dimitrov, Gaganelov, Alexiev, Penev. Dintre mijlocași, notăm pe Davidov, Popov (utilizat, cum se vede într-un post neobișnuit), Mitkov, Bonev. Iar dintre atacanți pe:

Dermendgiev, Zekov, Tanev, Vasilev, Iakimov, Asparuhov, Kotkov, Mitkov.

Vom extrage reprezentativa care a realizat rezultatul decisiv pentru calificare, acel 1-0 cu Portugalia de la Sofia: Simeonov — Șalamanov, Penev, Gaganelov, Zecev — Davidov, Dermendgiev — Bonev, Asparuhov, Kotkov, Mitkov. Acest unsprezece reunește două generații de jucători: aceea a consacraților, reprezentanți de Simeonov, Șalamanov, Gaganelov, Penev, Zecev, Asparuhov, Kotkov și pleiada tinerilor — Bonev, Mitkov, Davidov, Dermendgiev.

Echipa Bulgariei se află acum în fața unui adversar de temut, Italia, care ține cu tot dinadinsul să meargă mai departe.

● Reprezentativa U.R.S.S. va susține trei meciuri în Mexic la 3, 6 și 8 martie. Tehnicienii sovietici au perfectat aceste partide și pentru a studia efectele altitudinii asupra comportării jucătorilor. Această în vederea participării la turneul olimpic din 1968 și turneul final al campionatului mondial 1970, în care speră să se califice.

● În prima etapă a 8-îmilor Cupel Bulgariei (16 echipe împărțite în patru grupe de patru, cu jocuri simple și clasament) s-au înregistrat următoarele rezultate: Levski Sofia — Dunav K.S.A. 3-1, Slavia Sofia — Beroe Stara Zagora 1-1, T.S.K.A. Cerveno Zname Sofia — Svetkavița Trgoviste 2-0, Trakia Plovdiv — Spartak Vidin 1-1, Lokomotiv Sofia — Spartak Plovdiv 0-0, Botev Burgas — Maritza 3-0.

● Echipa cehoslovacă Jednota Trencin va evolua în Scoția: la 23 februarie cu Celtic și la 26 cu Hearts of Midlothian.

● T.S.K.A. Cerveno Zname Sofia a susținut trei jocuri în Turcia: 0-0 cu Altinordu, 1-1 cu Kütahiaspor și 1-3 cu Eskişehirspor.

● În cadrul pregătirilor pentru viitorul campionat, T.S.K.A. Moscova va disputa mai multe meciuri în Bulgaria, ea invitată a clubului bulgar cu același nume: la 28 februarie cu T.S.K.A. — C. Z. Sofia, la 6 martie cu echipa națională a Bulgariei și încă două partide nefixate încă.



Asparuhov, în prim plan (în tricou de culoare închisă), jucătorul nr. 1-al fotbalului bulgar

CU SAU FĂRĂ ANGLIA?

Iată-ne în ajunul unui din cele mai pasionante evenimente fotbalistice ale anului: meciul Scoția — Anglia, fixat simbatic la Glasgow și așteptat cu o legitimă nerăbdare, cu mare emoție chiar, nu numai de cercurile fotbalistice din cele două țări, ci din întreaga Europă. Este un meci decisiv în grupa a VIII-a a campionatului Europei (va hotărî cine merge mai departe în competiție), care lasă deschise perspectivele eliminării campioanei mondiale. Deci un prim element care justifică interesul extraordinar stîrnit de această confruntare. Mai trebuie adăugat și un al doilea motiv: binecunoscuta rivalitate anglo — scoțiană, amplificată în ultimul timp.

De ce este decisiv acest joc se poate vedea foarte ușor din clasamentul grupei a VIII-a:

1. Anglia	5	4	0	1	14	—	48
2. Scoția	5	3	1	1	9	—	77
3. Irlanda de Nord	5	1	1	3	2	—	63
4. Tara Galilor	5	0	2	3	4	—	122

Așadar, două șanse pentru Anglia (victorie și meci nul) și numai una pentru Scoția (victorie). Oamenii lui Bobby Brown (antrenorul reprezentativei scoțiene) — folosind și avantajul net pe care li-l conferă terenul propriu (cunoscut sub sugestivul nume de „infernul de la Hampden Park”) — vor juca însă totul pe o carte. Asta înseamnă o extraordinară tensiune, un meci al nervilor și al angajamentului fizic total, un joc în care un om va avea o misiune de neîndividiat: arbitrul și care, pe de altă parte, va prezenta și aspecte inedite, acelea ale unor dueli între colegi de club, Bobby Charlton contra lui Law și Jackie Charlton contra lui Bremner. Vor rezista „mondialii” lui Alf Ramsey? Vom vedea. Este un meci în care orice pronostic este riscant.

Spuneam mai înainte că rivalitatea dintre fotbalul englez și cel scoțian a fost alimentată și asta, în ultimul timp, de anumite incidente petrecute în finala Racing — Celtic. În ce constă această amplificare? În afara criticilor care și-au făcut loc în presa engleză de specialitate și care acuzau pe față pe fotbalistii de la Celtic de conduită nesportivă în partidele cu argentinienii, recent s-a mai produs un fapt. F.I.F.A., pe baza filmului făcut la jocul de la Montevideo și a raportului de arbitraj, a cerut federațiilor din Argentina și Scoția să-i comunice sancțiunile luate. Argentinienii l-au suspendat pe Rulli și Basile; scoțienii, însă, au răspuns că comitetul competent nu se poate întruni înainte de sfîrșitul lunii februarie. Ceea ce a făcut ca F.I.F.A. să aprecieze că federația scoțiană este departe de a da un exemplu în materie de disciplină. Mai important și, firește, cu mai multă rezonanță printre „insulari” este însă faptul că englezii consideră că fotbalul scoțian a făcut intenționat aceasta pentru a nu sancționa pe jucătorii săi înainte de meciul cu Anglia de la 24 februarie. În această atmosferă are loc o partidă la care se va înregistra cu siguranță o afluență record de spectatori, dar și de observatori — oficiali sau nu — din multe țări europene. În primul rînd membrii ai Federației internaționale și ai Uniunii Europene, apoi din Spania (adversara învingătoare în sferturile de finală), R. F. a Germaniei (cu care Scoția face parte din grupa preliminară C.M. 1970), Franța, Belgia etc., etc. Balmansa, selecționerul spaniol, va studia jocul viitorului adversar, ca și Helmut Schön, care — pe de altă parte — mai are și intenția să discute cu federația scoțiană problema datelor meciurilor din preliminarii.

Inegalabilul Bobby Charlton va avea un adversar direct la fel de prestigios: Law, colegul său de echipă!



„CUPA AMSUD” DUPĂ O NOUĂ FORMULĂ

Penarol, Palmeiras și Racing printre favoriți, dar există și outsiders periculoși

Ediția 1968 a „Cupel campionilor sud-americani” se află în plină desfășurare, 20 de echipe, reprezentînd 10 țări, sînt angajate în momentul de față în prima fază a acestei întreceri care stîrnește multă pasiune în America de Sud și care este urmărită cu viu interes, acum, și de europeni. Anul acesta, păstrîndu-se vechea participare (echipele campioane și vice-campioane) ca și anul trecut, s-a recurs însă la o altă formulă, diferită de cea precedentă. Cele 20 de echipe au fost împărțite în 5 grupe de cite 4, reprezentînd cite două țări:

Grupa I: Independiente Buenos Aires și Estudiantes la Plata (Argentina), Deportivo Cali și Millonarios Bogota (Columbia).

Grupa II: Universitario Lima și Sporting Cristal Lima (Peru), Jorge Wilstermann Cochahamba și Always Ready La Paz (Bolivia).

Grupa III: Universidad de Chile Santiago și Universidad Catolica Santiago (Chile), Nacional Quito și Emelec Guayaquil (Ecuador).

Grupa IV: Penarol Montevideo și Nacional Montevideo (Uruguay), Guaraní Asuncion și Libertad Asuncion (Paraguay).

Grupa V: Palmeiras Sao Paulo și Nautico Recife (Brazilia), Deportivo Portuguesa Caracas și Deportivo Galicia (Venezuela).

Definîtoarea trofeului, Racing Buenos Aires, este calificată direct pentru turul al doilea, în care se vor înfrunta și câștigătorii grupelor.

Jocurile primului tur sînt, cum spuneam, în curs de

desfășurare. După primele rezultate se poate spune că deocamdată întrecerea este dominată de Penarol (fostă campioană sud-americană), Palmeiras — neînvinse în primele trei meciuri (urmează returul) — și de o formație care nu intra în calculul specialiștilor — Sporting Cristal. De altfel, iată cîteva din rezultate: Estudiantes la Plata 4-2 cu Independiente Buenos Aires și 2-1 cu Deportivo Cali; Independiente 2-1 cu Millonarios Bogota; Sporting Cristal 1-0 cu J. Wilstermann și 4-1 cu Always Ready; Universitario Lima 0-0 cu J. Wilstermann și 3-0 cu Millonarios; Penarol 1-0 cu Nacional Montevideo, 2-0 cu Guaraní Asuncion și 4-0 cu Libertad Asuncion; Nacional Montevideo 2-2 cu Guaraní și 4-0 cu Libertad Asuncion; Nacional Quito 2-1 cu Universidad Catolica și 0-0 cu Emelec Guayaquil; Palmeiras 3-1 cu Nautico Recife, 2-1 cu Portuguesa și 2-1 cu Galicia Caracas; Nautico Recife cu Portuguesa, 1-2 și 1-0 cu Galicia; Portuguesa 0-2 cu Galicia.

Cine va câștiga această nouă ediție a „Cupel AMSUD” (cum i se mai spune sub o formă prescurtată)? Reintrarea brazilienilor în competiție, după o absență de cîteva ani, a adus un spor de interes, dar și o candidatură serioasă, în persoana echipei Palmeiras. Cu pretenții egale și justificate însă, se prezintă și alte formații cu renume: Penarol, Nacional Montevideo și, bineînțeles, Racing Buenos Aires. La care pot fi adăugați și neliștii outsiders, care se precizează de la începutul competiției: Estudiantes la Plata, Sporting Cristal Lima, Nacional Quito... Surprizele nu sînt excluse.

„Toate golurile mele“ 8

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În rindurile care urmează, Uwe Seeler povestește meciul cu Iugoslavia de la C.M. din 1962, apoi cite ceva despre programul său zilnic și în sfârșit, impresii de la ediția inaugurală a campionatului federal (pe întreaga Republică Federală a Germaniei).

De data asta aveam în fața noastră o echipă complet nouă și foarte tânără. Era echipa care câștigase finala olimpică de la Roma, în 1960.

63.000 de spectatori veniseră să ne vadă jucând. Marea lor majoritate aveau aparate cu tranzistori, pentru a putea urmări simultan jocul propriilor lor echipe, la Arica, împotriva Uniunii Sovietice. Erau 20°C la umbră, deci tocmai bine. Nu prea cald. În curând însă, aveam să trecem prin toate „focurile iadului“.

Chiar în primul minut iugoslavii beneficiară de o lovitură liberă. Galic îl derută pe portarul nostru, Fahrian, printr-o pasă fentată cu cilciul, către Jerkovic, care trase de aproape, Fahrian, însă, printr-un reflex extraordinar, reținu.

Din degajarea portarului, mingea ajunse, după o foarte frumoasă combinație pînă la mine. I-am dat-o în viteză lui Haller care mi-o retrimise după cîteva pași. Din plină viteză, de la vreo 15 metri de poartă, am tras... Se auzi o bubuitură în momentul cînd mingea lovi cu putere colțul barei transversale. Intregul eșafodaj al porții se cutremură, dar asta era tot... Mi smulgeam părul din cap. Împotriva acestui șut nici măcar excelentul apărător al buturilor iugoslave, Soskic, nu ar fi putut face nimic. Iugoslavii, în schimb, căutară să profite cu singe rece de deruta noastră momentană.

Jocul era aprig disputat. Publicul aplauda cînd pe iugoslavii, cînd pe noi, pentru combinațiile reușite și fazele frumoase create și de unii și de alții. De cîteva ori, am schimbat locul cu Brülls, pentru a-i deruta pe adversari, apoi Schäfer juca pe extrema dreaptă, iar Brülls pe extrema stîngă. Skoblar obținu o lovitură liberă, dar trase mult peste poartă. Apoi veni rîndul lui Hans Schäfer să rateze o lovitură liberă.

Dintr-o dată izbucni pe stadion un vacarm de nedescris. La Arica, Chile marcaseră primul gol împotriva Uniunii Sovietice!

Mie nu-mi trecuse încă emoția, de cînd cu șutul meu în bară. Mai aveam și un adversar direct foarte dificil: centrul half Markovic, un excelent jucător cu capul. Ori de cîte ori săream împreună la minge, datorită unei mici diferențe în centimetri, el reușea să se apropie mai mult de ea. La un moment dat, am primit o pasă splendidă de la Schnellinger, dar și Markovic era acolo. Eram tot mai mult înghesuiți în propriul nostru careu. Erau situații cînd toți coechipierii mei se aflau în spate, în ajutorul apărării, iar eu, singur, aveam în față întregul teren iugoslav. De două ori, Fahrian salvă „în extremis“. În fine cîștigăm o minge. Szymaniak, la vreo 30 de metri de mine, îmi servește totuși mingea la picior. Dar în aceeași clipă apărură și doi iugoslavi lîngă mine. De data asta însă am reușit să-i fentez pe amîndoi și să dispar spre marginea dreaptă a careului. Șut... — Nuuu!, am strigat plin de disperare, căci mingea se rostogoli singură, pe lîngă poarta goală, în aut. Soskic ieșise din poartă. Se putea oare un ghinion mai mare?

Pentru cîteva timp, spectatorii iar nu mai urmăreau jocul nostru, căci inima și urechile le erau la Arica. În momentul acela, sovieticii egalaseră: era 1-1. Dar numai un minut mai tîrziu se dezlănțu un infern în tribune, căci chilenii preluaseră conducerea cu 2-1.

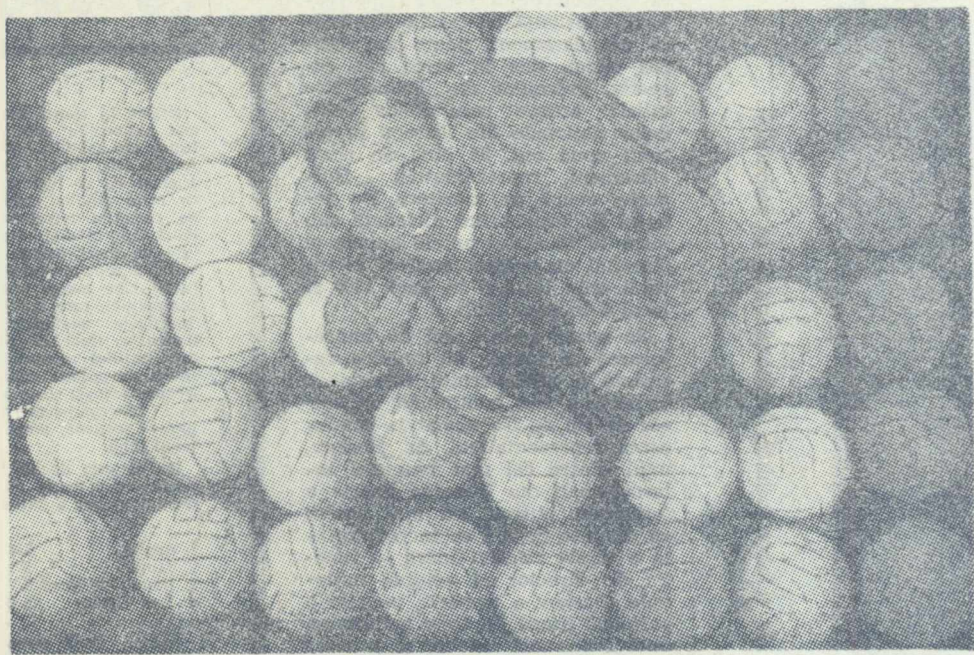
Toate acestea ni se păreau oarecum cîntece, dar în definitiv nu te puteai supăra pe chilenii fiindcă voiau să știe ce face propria lor echipă. Era însă destul de descărațant să simți că, în fond, nimănui nu-i pasă prea mult de ceea ce se întîmplă pe terenul nostru.

Schäfer se demarcă pentru o clipă și trase de la aproximativ 25 de metri, direct pe poartă. Soskic însă reținu. Ghinion. Nimic altceva decît ghinion! Azi, se pare, nu avea să ne reușească nimic. Dar nici adversarii noștri nu erau mai norocoși. Galic trase de două ori consecutiv alături. Cu cîteva clipe înainte de terminarea primei reprize, Schnellinger veni mult în față, dădu mingea lui Haller, care trase cu capul. Mingea lovi bara și reveni în teren. Schnellinger trase din nou, dar pentru a nu știu cîta oară mingea se lovi de picioarele unui

jucător advers. Am mai încercat și cu o foarfecă, dar tot nimic.

Cred că rareori două echipe au părăsit terenul, injurînd la fel de mult. Aproape că puteai deveni superstițios. Cît am putut de repede, ne-am îndreptat spre umbra cabinelor. Ca întotdeauna, pauza ni s-a părut prea scurtă. Herberger nu ne spuse decît un singur cuvînt: — Atacați! Ne-am răcorit cît am putut de bine și înapoi pe teren, la soare. Abia de am avut un pic de răgaz să ne mai revenim...

Am atacat din prima secundă. Și iar am ajuns la concluzia că undeva dracul și-a băgat coada. Toate șuturile mele nimereau alături. Începusem oare să văd



Uwe Seeler și 36 de mingi! Această fotografie simbolizează cele 36 de goluri înscrise de Uwe pentru echipa națională. Cu această cifră, el deține recordul golurilor marcate de un jucător în reprezentativa R. F. a Germaniei.

duplu? Bombăneam fără încetare și-mi venea pur și simplu să mă arunc pe gazon și să bat cu pumnii în pămînt ca într-o tobă.

Apoi jocul s-a oprit pentru cîteva clipe, în urma unei ciocniri între mine și Radakovic, la un duel aerian. Radakovic se rănise și trebuia să părăsească terenul pentru a primi îngrijiri. După cîteva timp reapărură, bandajat la cap. Și tocmai Radakovic, rănit, avea să decidă soarta acestei partide care a fost plină de ghinion pentru ambele părți. Cu cinci minute înainte de sfîrșit, scorul se menținea încă alb...

Galic tocmai pătrunsese în careu. Schulz, care abia primise un avertisment din partea arbitrului, nu prea îndrăzni să intre mai „tare“. Galic pasă către Radakovic și mingea futată de el trecu prin întreaga noastră apărare, se opri în plasă și tabela de marcaj arătă 1-0 pentru Iugoslavia. Fahrian a făcut, ce e drept, un plonjon disperat, dar inutil.

Eu și împreună cu mine, toți ceilalți coechipieri am rămas incremențiți. Tuturor, mințile ne atîrnau pe corp, într-o poziție de inerție totală. Totul fusese degeaba! Am încercat un ultim atac, ultima noastră șansă, dar era lipsit de sens. În ultima secundă am ratat eu însumi ultima posibilitate. Gata! Fluierul final!

Eram epuizați, dar asta nu ne-a împiedicat să ne salutăm prietenește cu iugoslavii. Nimic de zis, adversarii noștri au cîștigat pe merit, avînd în fond la fel de mult ghinion ca și noi. Zeița Fortuna voise victoria lor și nu pe a noastră...

Cu acest meci, campionatul mondial de fotbal ediția 1962, luă sfîrșit pentru unsprezecele german... Echipa de superclasă, Brazilia, cîștigă pe merit, net superioară fiind, pentru a doua oară consecutiv, titlul mondial.

Nici în timpul vacanței de vară nu mă prea pot odihni. E drept că-mi găsesc timp să plec cu familia în concediu, dar după aceea am teribil de mult de recuperat. Abstracție făcînd de uriașele stive de scrisori prin care mi se solicită autografe. Acestea nu le pot rezolva în nici un caz.

În afara reprezentanței firmei de articole sportive „Adidas“, mi-am lărgit activitatea și prin reprezentarea altor firme. Am

preluat astfel reprezentanța firmei „Birstedt“ din Steinhagen pentru mingi de fotbal, de volei, de handbal, de baschet și medicinale, pe scurt, orice fel de mingi din piele. La asta s-a adăugat fabrica de tricotaie din Schwabach, firma „Krumholz“ care produce chiloși de sport, tricouri, treninguri, costume de schi și de tenis. Pînă la urmă am preluat și reprezentanța firmei „Schildkröt-Klemmer“, pentru echipamente complete de tenis de masă. Munca și răspunderea față de toate aceste firme creșteau pe zi ce trecea.

Făcînd odată o socoteală sumară, am ajuns la concluzia că într-un an parcurg aproximativ 40.000 de kilometri pentru aceste firme.

Odată cu toamna anului 1963, cînd a început primul campionat al ligii federale, a trebuit să-mi drămuiesc și mai bine timpul, pentru a putea face față cerințelor. (Echipele participante la campionatul ligii federale, rîmîn totodată și în cadrul campionatelor lănderelor, astfel că o echipă dispută cel puțin două jocuri oficiale pe săptămîină, în afara jocurilor de cupă, internaționale, amicale etc. — n.n.).

În cursul unui an vizitez circa 300 de magazine cu articole de sport, fiecare dintre ele de cel puțin două ori și de cel mult opt ori, după mărimea și importanța magazinului. În orașele mai mari, mă deplasez cel puțin la fiecare șase săptămîni, iar în localitățile mai mici de două ori pe an...

Iată cam cum arată săptămîina mea: Luni: vizitarea clienților mei la Hamburg și în împrejurimi. După-amiază, în-

amiază să mă rezolv corespondența. În cazul în care jucăm în deplasare și părăsim orașul joi seara sau vineri dimineața, corespondența se rezolvă duminică. Căci pentru meci trebuie să mă antrenez cu toată seriozitatea.

Veni și anul fotbalistic 1963/64, primul în care se disputa un campionat al ligii federale. În activitatea mea nu se schimbă nimic — în afara faptului că trebuia să rezolv totul mai repede — căci nu voiam să renunț la meseria mea de dragul ligii federale. Cine știe cît timp voi mai putea juca fotbal și, apoi, cînd această epocă idilică va trece, lucrurile acasă vor trebui să-și urmeze totuși ritmul vechi. În definitiv nu sînt hollei.

Liga federală era cu totul altceva decît liga regională (a landului — n.n.) și ar fi fost și mai primejdios decît pînă acum să-mi neglijez antrenamentele... Făceam gimnastică, alergări de semi-fond, sărituri, fandări. La capătul acestui așa-zis prim antrenament, urma cel de al doilea, adică mîngă. Jucam împărțiți în mini-echipe, exersam pînă la epuizare șuturi directe din pirote, antrenorul ne trimitea centrări pe care noi eram obligați să le prelucram indiferent de cum venea mîngă, exact așa cum s-ar putea întîmpla în orice joc. Urma jocul cu capul, lupta pentru mîngă între doi jucători și apoi, gradat, doi contra unul, trei contra unul, patru contra doi ș.a.m.d.

Din acest an s-a retras și Günther Mahlmann. El nu ne mai putea antrena căci se îmbolnăvise. Primul nostru antrenor în noul campionat federal era Martin Witke...

La închiderea acestui prim sezon al ligii federale, echipa F. C. Köln devine campioană națională. Pe locurile următoare se clasaseră echipele Meidericher S.V. și Eintracht Frankfurt. Echipa mea ocupa locul șase. Din colegii mei, numai Willi Giese-mann și cu mine am participat la toate cele 30 de jocuri. Urmară Horst Schnoor și Jürgen Kurbjuhn cu cîte 29 de jocuri și Gert Wörfel cu 27 jocuri.

Abia după ultimul meci al campionatului ne-am clarificat ce înseamnă această formulă nouă. Devenise evident că saltul de la o echipă de amatori la o echipă de liga federală era o problemă extrem de greu de rezolvat, în special pentru jucătorii mai tineri. Numai pușini vor reuși să realizeze ceva.

E adevărat că în ziua de astăzi un număr tot mai mare de tineri îndrăgesc fotbalul. Numai că mulți dintre ei nu vor să renunțe și „la celelalte“, pe care eu le consider otrăvă pentru sportivul de performanță: vizitarea localurilor de noapte, dansul în locuri unde se fumează, băutura, indiferent de cantitate, țigările...

Din două una: sau sport de performanță sau plăceri personale. Nu există nici un compromis. Tinerii care vor voi să ajungă în liga federală, vor trebui să muncească enorm pentru a atinge această țintă. Ca să-i consolez pe cei tineri am să le spun doar că nici nouă „bătrînilor“ nu ne reușete întotdeauna orice.

După antrenamentul de joi seara are loc întotdeauna o discuție cu jucătorii în care se stabilește tactica de joc pentru partida care urmează să se dispute. Fiecare adversar are stilul lui și vedetele lui care trebuie marcate. În cadrul acestei discuții cu jucătorii, fiecare primește cîte o sarcină. Dar nu întotdeauna dorința se transformă în realitate.

De multe ori pregătisem totul în mod meticulos, cunoscînd atît punctele „forte“ cît și slăbiciunile adversarului și totuși... nu obțineam decît contrariul și aveam impresia că totul se datoră ghinionului. De multe ori ai posibilitatea să stabilești anumite schimbări în pauza dintre reprize, dar nici cu asta nu poți să schimbi întotdeauna ceva.

Există o veche filozofie în fotbal: viitorul adversar este întotdeauna cel mai dificil. Cea mai mare greșală pe care o poți face este să pleci de la ideea că at un joc ușor în fața ta. În acest caz jocul e pe jumătate pierdut, căci mentalitatea echipei este exact contrară celei necesare pentru un joc bun. Cînd nu-ți „iese“ apoi jocul, e de obicei prea tîrziu. Golurile adversarului au fost deja marcate. Cel mai slab adversar trebuie luat în serios, căci tocmai așa zisele echipe „slabe“ aduc cu ele cel mai mare spirit de luptă, lucru necesar, căci ei încearcă să înlocuiască inferioritatea lor tehnică și de joc prin spirit de luptă.

Cînd îți dai seama de acest lucru în timpul jocului, și anume că ceva nu merge, este foarte greu să treci direct din viteză la patra în viteză a doua. Vrei, dar nu mai poți ieși din ritmul lent pe care singur ți l-ai impus.

Există și jucători care după numai două sau trei jocuri cîștigă devin îngimfați spunînd cui vrea să-i asculte: „Lăsați pe noi, că pe ăștia îi aranjăm noi“. Dar se și spune că are grijă Domnul să nu crească copacii pînă cer și foarte repede, mai repede chiar decît se așteaptă, acești jucători primesc un „duș rece“.

Liga federală cere foarte mult efort fizic, ritm susținut și vigoare. Fotbalul de ligă nu este de loc un culcuș moale. Lupta nu permite nici așteptare multă, nici chibzuire inutilă. Totul trebuie să se petreacă pe moment și fiecare trebuie să se fie gata oricînd să înfrunte orice adversar.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

VĂ PREZENTĂM ECHIPE CELEBRE

F.C. BARCELONA

Salvador Artigas s-a reîntors acasă, în Spania, la începutul actualului campionat, atunci când F.C. Barcelona, clubul din orașul său natal, clubul celebrului Zamora, se angajase pe drumul unei bătălii decisive cu eternul său rival madrilen, Real.

Alegerea lui Artigas pentru a re-duce în vîrful piramidei această echipă, considerată a fi una din „aristocratele” soccerului european, a urmat unor prealabile tatonări cu antrenori „en vogue”. Numele lui Roque Olsen, Aymore Moreira, Albert Batteux și chiar Balmanya, circulau cu insistență, pentru ca zvonurile să se reîntoarcă însă, mereu și mereu (ca și în prezent, de altfel!) la Helenio Herrera.

Si astfel, pare-se, la sugestia selecționerului Balmanya (și el fost jucător al acestui club), președintele clubului barcelonez, Enrique Llaudet, i-a oferit concetățeanului său Salvador Artigas, un contract pe un an. Artigas a încercat să-și apropie titlul de campion care a tot ocolit pe F.C. Barcelona din 1960. Pentru că în palmaresul clubului trofee internationale (ca de pildă cele trei victorii din „Cupa orașelor tîrguri”: 1958, 1960 și 1966 ca și cîștigarea „Cupei latine” în 1949 și 1951) sînt considerate de planul doi față de cele 8 titluri de campioană.

Înființat în 1899, „Club de Futbol Barcelona” a dobîndit primul titlu de campion în 1912. Schematizînd oarecum (istoric oricărui club presupunem o sinusoidă oscilînd între satisfacții și decepții...) putem împărți seria succeselor clubului catalan în trei etape: 1920—1928 (cînd dobindește de 5 ori campionatul), 1948—1953 (prezența celebrului Ladislau Kubala își pune amprenta pe cele 4 titluri de campioni și cele trei succese în cupă) și apoi 1958—1960 (sub conducerea lui H.H., cînd F.C. Barcelona cîștigă de două ori campionatul și „Cupa orașelor-tîrguri”).

Artigas a fost, deci, chemat să alunge norii îngîrmădiți după 1960, să scoată de sub cenușa flăcării din 1966 (cînd sub conducerea lui Roque Olsen clubul a redobîndit „Cupa orașelor-tîrguri”) jăratecul vechilor performanțe. Optimismul a îmbrăcat însă pe stadionul Nou Camp (în prezent 110 000 de locuri, într-o perspectivă apropiată 150 000), nu



numai numele proaspătului antrenor Artigas, ci și ale noilor achiziții de jucători. Alături de veteranul echipei, Fernando Olivella, au venit, în acest campionat, mijlocașul Enderis (de la Saragossa), Oliveros (de la Sevilla) și cunoscutul internațional portughez Jorge Mendoza care, în ciuda celor 30 de ani și a unui deceniu petrecut la Atletico Madrid, și-a păstrat intactă „valoarea de schimb”. Adevărata lovitură însă, F.C. Barcelona intenționa să o dea cu internaționalul brazilian Walter Machado Silva (fost vîrf de atac la Flamengo și Corinthians din Sao Paulo) cu care a și semnat contractul. Iată însă că federația spaniolă nu l-a parafat, bazată pe clauza eliminării transferului de jucători străini. Astfel, banii au fost cheltuiți în van, Silva s-a reîntors în Brazilia și a semnat pentru Santos, unde joacă alături de Pelé.

Antrenorul Artigas a trebuit, deci, să pornească la drum cu o vedetă mai puțin. Care sînt însă vedetele formației? În compartimentul apărării se detașează tînărul internațional Gallego (23 de ani) folosit ca mîturător, fundaș central sau chiar ca „om de legătură” datorită jocului său dinamic și elastic. Linia de mijloc constituie piesa de rezistență a echipei: internaționalul José Maria Fuste (26 de ani — reprofilit ca mijlocaș din extremă stîngă) și cunoscutul internațional francez, alsacianul Lucien Muller.

Vor reuși, oare, Artigas et comp. să ajungă primii la potou? Se pare că ambițiile trebuie aminate pentru viitorul campionat.

EXTERN

MAGAZIN

EXTERN

DE LA PATRU FELINARE...

Englezii, mari amatori de statistici și aniversări, se pregătesc să organizeze un meci-nocturn cu totul deosebit. El se va desfășura la 14 octombrie, pe stadionul Sheffield United, cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la disputarea primului joc la lumină artificială. El a avut loc la 14 octombrie 1878, pe terenul situat chiar în locul unde astăzi se află stadionul lui Sheffield United.

Se aflau față în față două echipe de categorii inferioară, dar dată fiind noutatea, peste 20.000 de spectatori au fost de față. El au constat că în spatele fiecărei porți erau instalate cite două felinare uriașe, situate la 10 metri înălțime. Acestea funcționau prin alimentare directă de la cite un motor. Cînd felinaria au fost aprinse, tribunele au izbucnit în aplauze. Mai greu a fost cu jucătorii care observau destul de greu balonul. Așa că și golurile marcate de la distanță s-au ridicat la zece. Portarii constatau că au fost bătuiți numai după ce mînea poposea în plasă. Dar, acum, toate acestea sînt de domeniul amintirilor. Principalul este că cu 90 de ani în urmă, pe terenul din Sheffield se inaugura meciurile în nocturnă, ajunse astăzi frecvente pe tot globul.

● Refic Muftic portarul echipei iugoslave Sarajevo a semnat un contract pe timp de doi ani cu clubul vest-german München 1860. Muftic a primit la semnarea contractului suma de 20 000 dolari, iar clubul său, Sarajevo, 5 000 dolari.

● Angelillo care de cîțiva ani joacă în Italia (actualmente la A. C. Milan), a fost solicitat de echipa argentiniană Boca Juniors, dar clubul italian pretinde circa 100 000 dolari pentru el, sumă pe care argentinienii nu sînt deocamdată dispuși să o plătească.

● Cu golul victoriei marcat în meciul cu Tottenham, Bobby Charlton a ajuns la 160 goluri înscrise în cadrul campionatului.

● Celebrul jucător argentinian San Filippo de la Benfield este în avansate tratative cu echipa chiliană Universidad Catolica, antrenată de Fernando Riera, și se pare că în curînd tranzația va fi încheiată.

● În 1958, primul an de desfășurare al „Cupei campionilor europeni”, media de goluri marcate a fost de 4,37 de meci, astăzi ea a scăzut la 2,78, diferență de 1,49 fiind explicată prin accentuarea jocului defensiv.

● În aceste zile un reprezentant al echipei F. C. Santos se află la Paris unde perfectază un turneu în care brazilienii vor juca cu mai multe echipe franceze. Turneul va avea loc în lunile mai—iunie și printre posibili adversari ai echipei braziliene se numără Red Star, Saint Etienne, Nantes, Marseille etc.

● Meciul Belgrad — Sofia o veritabilă întîlnire iugoslavă — Bulgaria, programat la 13 martie la Belgrad va fi vizionat printre alții și de directorul tehnic al echipei Franței, Louis Dugauguez, interesat să vadă la lucru mai ales reprezentativa țării gazdă care va întîlni pe cea a Franței o lună mai tîrziu în cadrul sferturilor de finală ale „Cupei Europei”.

● Golgeterii recentului turneu de la Santiago, cîștigat de Santos, înaltea reprezentativei R.D.G. au fost brazilianul Toninho și maghiarul Farkas, ambii cu cite șapte goluri înscrise; li urmează cu un gol mai puțin Carlos Reloso de la Universidad Catolica și, cu cite cinci goluri, Vogel (R.D.G.) și brazilianul Edu.

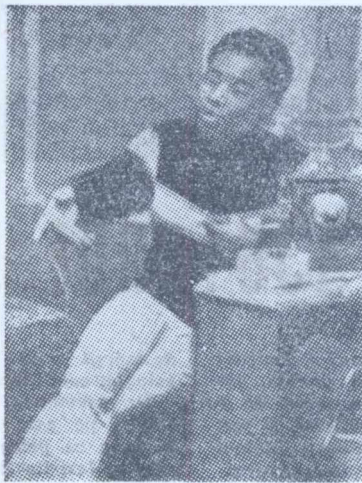
● Anglia a luat o primă opțiune asupra Scoției cu care la 24 februarie se va întîlni la Glasgow într-un meci decisiv în cadrul „Cupei Europei” (n.r. și de care ne ocupăm într-un reportaj special); tot la Glasgow s-au întîlnit recent reprezentativele de tîneret ale celor două țări, oaspeții terminînd cu 2—1.

● În campionatul Italiei echipa Mantova deține un record de neînvîdîat: după meciul cu Milan din etapa a 19-a, ea totalizase 1058 minute de cînd nu a marcat adversarii nici un gol. Ultima realizare datează de la 12 noiembrie 1967 cînd au înscris un gol în min. 22 echipei Atalanta.

EUSEBIO II DESPRE...

EUSEBIO I.

De curînd a apărut o nouă carte cu subiect sportiv intitulată „Mă cheamă Eusebio” al cărui autor este... însuși fratele celebrului fotbalist portughez, Enrique Ferriera



da Silva — acesta este numele fratelui lui Eusebio — este student la facultatea de electrotehnică și își face studiile la Praga.

Cartea despre care amintim mai sus este scrisă în limba cehă și are un mare succes de librărie. În fotografia de mai sus îl vedem pe Enrique Ferriera da Silva fratele lui Eusebio.

ÎN MEXIC

PREGĂTIRILE CONTINUĂ

Se știe că viitoarea ediție a Campionatului mondial a fost încredințată Mexicului. De cînd candidatura Mexicului a fost acceptată — din anul 1964 — președintele federației acestui țări, M. Canedo, nu mai are liniște. El depune o activitate laborioasă în cadrul federației și nu lasă a-i scăpa nici o ocazie de a vizita țări străine, de a lua contacte cu alte personalități și organizații, de a face schimburi de experiență, etc. În general, măsurile organizatorice luate de mexicani se cunosc. Mai puțin cunoscute sînt cele cu privire la pregătirea reprezentativei acestei țări.

Printre altele, M. Canedo se străduiește în prezent să pună pe picioare o „Cupă a campionilor Americii de Nord și Centrale”. El speră ca această competiție să primească acordul tuturor celor interesați în cadrul ședinței reprezentanților respectivelor federații (echivalent cu U.E.F.A.) care va avea loc în luna martie la Bogota. Cu privire la echipa reprezentativă se prevede ca aceasta să susțină în acest an mai multe întîlniri cu echipe europene printre care R.F.G. (două meciuri), Franța (două meciuri), Anglia (un meci) etc. Anul viitor, în cursul lunilor iunie și iulie, echipa Mexicului va efectua un lung turneu în Europa și Africa cu ocazia căruia va întîlni mai multe selecționate naționale printre care Portugalia, Spania, Italia, R.F.G., Franța, Algeria, Maroc etc. De altfel, în aceste zile, M. Canedo se află în Europa unde pune la punct programul de pregătire pentru următorii doi ani al reprezentativei țării sale.

TOM JONES, PRESLEY, BEATLES...

Numărul tot mai mare de suporterii al cluburilor engleze, obiceiul spectatorilor din Anglia de a intona cîntece în cinstea clubului favorit și prezența a numeroși cîntăreți sau compozitori printre simpatizanții marilor cluburi din insulă au făcut ca, în ultimul timp, să se prezinte o serie de cîntece scrise special pentru echipe sau jucători care capătă o largă popularitate alături de cele

foarte vechi, intonate de zeci de ani pe stadioane.

Tom Jones a scris un marș pentru Manchester United, al cărui mare admirator este, Elvis Presley a terminat un cîntec pentru West Ham iar Beatles-i, originari din Liverpool, au prezentat o melodie pentru Liverpool și alta pentru Everton... spre a împăca pe zecile de mii de suporterii al celor două cunoscute formații din marele oraș englez.

UN MECI ARGENTINA-ITALIA

ÎN FOLOSUL SINISTRAȚILOR

Federația de fotbal a Argentinei a invitat în mod oficial reprezentativa Italiei pentru a disputa la Buenos Aires o întîlnire amicală cu reprezentativa țării-gazdă. Încasările făcute urmează a fi vărsate fondului de ajutorare al sinistraților de pe urma deselor cutremure din Sicilia. Meciul suscită un mare interes în capitala Argentinei unde se știe că

sînt stabiliți un mare număr de emigranți italieni și ar constitui o bună verificare înaltea întîlnirii pe care Italia o va susține cu Bulgaria în cadrul sferturilor de finală ale „Cupei Europei”.

Urmează ca zilele acestea federația italiană să răspundă invitației sud-americanilor.

REUNIRE DE GLORII ÎNTR-O IMAGINE

Am scris, la timpul cuvenit, despre interesantul turneu de fotbal în sală care a avut loc la Dortmund. Cu acel prilej au evoluat multe dintre fostele stele ale fotbalului mondial, împărțite în echipe de cite patru jucători.

Acum vă prezentăm o fotografie din acest turneu, fotografie mult apreciată și publicată în multe dintre ziarele de sport din R.F. a Germaniei pentru că reunește pe spațiul a cîtorva centimetri patrați de peliculă, un veritabil grup de foste glorii. De la stînga la dreapta, Schaefer, fost component al reprezentativei R.F. a Germaniei, Blanchflower, cunoscut fost internațional scoțian, Gunar Green, celebrul fost atacant al echipei Suediei, Stanley Mathews, care... nu mai are nevoie de recomandări și arbitru principal al turneului, Sepp Herberger, fostul selecționer al reprezentativei R.F. a Germaniei.



Fotbal

REVISTA SĂPTĂMINALĂ
Redacția și ad-ția : București, Bd. Mărăști 2',
raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lușă, Pavel Marcu, Aurel C. Neagu (redactor șef), Angelo Niclescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teacă, Dumitru Tomescu, Ștefan Trandafirescu (redactor-șef adjuncți), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Boboceu

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ECHIPE

ORIZONTAL : 1) Cunoscută echipă pragheză — Supranumele echipei naționale a Uruguayului. 2) La Dinamo 1 — Echipă din țara campionilor mondiali — În toți meciurile 1) 3) Vehicul rustic — Echipă din Madrid și Bilbao. 4) Sport acvatic — Fir — Începutul nocturnelor. 5) Fost jucător al Rapidului — Ceremonie. 6) Mamifer blîndat — Echipă din

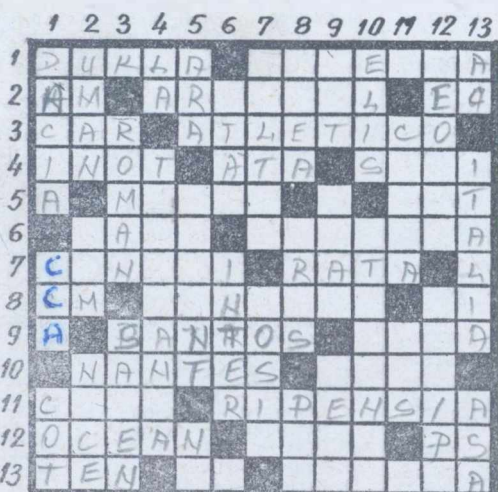
Italia. 7) Supranumele echipierilor Traklel Plovdiv — A irosi ocazii de gol. 8) Campionat Mondial — Echipa „perlei din Mozambic” — Conjugatie. 9) Renumita echipă a „perlei negre” — Nunweiler de la Dinamo Bacău. 10) Echipă franceză din prima divizie — Nume masculin. 11) „Stoke...”, echipa lui sir Stanley Matthews — Vestită echipă din trecutul fot-

balului românesc. 12) Atlantic — Cucerit (fig) — Post scriptum. 13) Față — Fotbal Club — Rivala sofioată a echipei T.S.K.A.

VERTICAL : 1) Altă echipă românească din trecut — Echipa lui Apolzan și Zavoda — Cupa Orașelor Tîrguri. 2) Omeneș — Sunetul tobei — Echipă frunțasă din fotbalul francez. 3) Orașul echipei de divizia B „Victoria” — Castaniu. 4) Centru la Milano — Echipă din campionatul maghiar. 5) Verb pe ogoare — În curs de desfășurare — Nicolae Florescu. 6) „Red”, echipă din campionatul francez — Vestită echipă milaneză. 7) Definiția „Cupei Campionilor Europei” — Pietrificat. 8) Erou al „Eneldei” — Echipă din Salonic — Așezat. 9) Întîns — Marchează goluri — Fosta echipă a lui di Stefano. 10) Tînut antic în Peloponez — Joacă pe teren propriu la Bergamo. 11) Rîu în Banat — Egalitate sportivă. 12) Sisteme de principii — A strălucit. 13) Athletic Club — „Squadra azzurra” — Echipa lui Tiberiu Bone.

Cuvinte mai puțin cunoscute : ELIS.

ANTON MOREANU



Intr-adevar, se antreneaza echipa Uniunii Sovietice. Dar, nu-i cea de fotbal, cum s-ar putea deduce din fotografie; ci reprezentativa de... hochei pe gheata, al carei jucatori s-au mentinut in pregatire, intre meciurile de la Grenoble, jucind fotbal.



DIN PRESA
STRAINA

HOCHEIUL ÎN AJUTORUL FOTBALULUI...

Prezența acestei fotografii în coloanele revistei noastre nu-i întâmplătoare. Hocheiul pe gheață, revelat de recentul turneu olimpic ca un sport de o excepțională calitate și de o rară intensitate a fost sursa de inspirație a unui judicios editorial semnat în săptămânalul „FRANCE FOOTBALL” de directorul său JACQUES FERRAN, care a urmărit în mod special turneul olimpic de la Grenoble. Spicuim câteva din principalele sale idei, care — sintem siguri — vor interesa pe iubitorii fotbalului.

„Confrakii mei elvețieni din Lausanne și Geneva, specializați în același timp în fotbal și hochei, îmi afirmă că o diferență majoră între cele două sporturi este că jocul pe gheață nu suportă deloc mediocritatea. Dar care spectacol suportă mediocritatea? Și nu trebuie să reținem, pentru fotbal, o primă învățătură, anume că el trebuie să dea tot ce are mai strălucit?”

„Cu toată bogăția și pasiunea sa, acest turneu olimpic de hochei n-a putut egala, în semnificație și în valoare sportivă, o competiție cum este Cupa Mondială de fotbal, deschisă celor mai buni, oricare ar fi eticheta lor... La hochei se pune problema olimpismului. În această privință, fotbalul se simte tare, exemplar. El a depășit contradicțiile și ipocriziile amatorismului. El adună toate categoriile, toate definițiile, el nu pretinde decât un singur lucru: respectarea regulilor jocului și loialitate.”

„Hocheiul ne-a confirmat că:

- în orice sport colectiv, tot așa de dominat de solidaritate, modestie, de dăruire, persistă personalitatea individului;
- abilitatea tehnică și angajamentul fizic și moral au depășit considerentele tactice;
- viteza de execuție și de alergare este arma celor puternici, viitorul este al atleților-tehnicieni, capabili să facă în mișcare ceea ce înainte se făcea în poziție statică;
- nu se poate confunda angajamentul și violența, elanul și brutalitatea..., un sport este deplin și

desăvârșit oind adaugă forță la finețe și virtuozitate, cu condiția să rămână loial.

De asemenea, Jacques Ferran subliniază câteva soluții pe care hocheiul le oferă fotbalului. Astfel, în ceea ce privește ritmul, hocheiul — suprimind tușele și ieșirile în spatele porților — a făcut ca „jocul să fie rareori întrerupt, el se desfășoară fără înocetare, nepermițând jucătorilor nici o destindere, nici o economie de efort”. Punind problema timpului efectiv de joc, Jacques Ferran se întreabă: „Pentru a relansa ritmul fotbalului, pentru a-l obliga să se jertfească în loc să se păzească, exemplul hocheiului nu este remarcabil?”

Maniera în care hocheiul a rezolvat problema arbitrajului a atras atenția ziaristului francez. „Sanctiunile sunt luate pe loc și nu suferă nici o discuție... Arbitrii de hochei greșesc, ca și cei de fotbal... Dar ei au la dispoziție o armă infailibilă: eliminările temporare (pe 2 și 5 minute), de care nu ezită să facă uz. Și totuși, nu sînt rebeli, provocatori de turburări. Meciul rămîne constant în minile arbitrilor.”

Referindu-se la ofsaid, izvorul celor mai multe discuții în fotbal, autorul articolului atrage atenția asupra simplificării pe care o oferă hocheiul: este în ofsaid jucătorul care pătrunde înaintea pucului în treimea adversă și primește acolo pasa. „Jocul de fotbal ar suferi în esență sa?” se întreabă autorul, în eventualitatea modificării în acest sens a regulii ofsaidului la fotbal.

În fine, Jacques Ferran punctează un alt motiv de meditație pentru fotbal, subliniind o caracteristică esențială a hocheiului: „ofensiva este rațiunea sa de a fi” spune el. O echipă nu-și poate permite să se apere numai pentru că va fi supusă la o presiune atît de puternică, la un astfel de bombardament incit se va prăbuși rapid. De aceea „ea este obligată să atace, cu disperare sau frenezie. În fotbalul de astăzi însă, apărarea a devenit prea rentabilă...”

PENTRU

AGENDA DVS.

11 FEBRUARIE
Vojvodina Novi Sad — Steaua București 2-2
A.S.A. Tg. Mureș — Dukla Banska Bistritsa 1-0

14 FEBRUARIE
Cupa cupelor
F.C. Valencia — Bayern München 1-1

Cupa Balcanică
Fenerbahce Istanbul — Olimpia Ljubljana 1-1
Amicale
Israel — Elveția 2-1
Pobeda Prilep — Steaua București 0-1
Dynamo Berlin — F. C. Argeș Pitești 2-1

16 FEBRUARIE

Amical
Darul Club Teheran — Dinamo București 0-1

17 FEBRUARIE
Campionatul Europei
Cipru — Elveția 2-1

Amicale
Energetik Dușanbe — „U” Craiova 1-1
Union Teplice — U.T.A. (la Zrenjanin) 1-0
Dynamo Dresda — F. C. Argeș Pitești 2-0
Fiorentina — Steaua București (jun.) 2-0

18 FEBRUARIE

Cupa Balcanică
Spartak Sofia — Olimpia Ljubljana 1-0

Amicale
Vardar Skopje — Steaua București 1-3
U.T.A. — Elvire Bekescsaba (la Zrenjanin) 5-0
Stroitel Ashabad — Petrolul Ploiești 1-0
Sel. Bekescsaba — Progresul București 0-4

19 FEBRUARIE

Amical
Israel — Suedia 0-3

20 FEBRUARIE
Amicale
Szeged — Progresul București 4-0
Fiorentina — Steaua București (jun.) 0-0

RAID ANCHETĂ PE TEMA MEREU ACTUALĂ A DISCIPLINEI

(Urmare din pag. 3)

și ex-dinamovist, ajuns, după transferul la echipa ploieșteană, senator de drept în echipă, a bătut, într-un fel, recordul abaterilor în materie de „viață invizibilă”. Antrenorii ploieșteni și șeful secției, Gh. Ulrich, s-au decis să aibă în vedere tineretea lui N. Ionescu și să poarte o ultimă discuție cu tânărul jucător. „Ori fotbalul, ori viața ușoară...” Să vedem dacă Ionescu a înțeles acest ultimatum.

În loc de concluzii

Pe marginea anchetei noastre nu este indicat nici un referat. Dacă vrei, numai pentru simplu motiv că munca educativă este incompatibilă cu asemenea precepte înguste. Aceasta nu înseamnă, însă, nicidecum că educația fotbalistului (iar acolo unde este cazul chiar și a antrenorului sau a membrului din secția de fotbal, după cum s-a vădit în unele locuri...) trebuie lăsată la întimplare sau redusă la minutele antrenamentului și jocului. O fi „educația prin muncă” un principiu pedagogic verificat, dar atunci cînd nici nu se muncește, unde și de către cine se exercită educația? Ancheta noastră a sesizat unele nuclee pozitive, al căror efect iradiant trebuie să se facă simțit peste tot, de așa manieră încît să extirpeze toate „celele bolnave”.

Vorbind despre fotbal să nu uităm nici un moment că el este o parte componentă al unui uriaș angrenaj social și că fotbalistii nu

trăiesc izolați, într-o lume aparte, cu un regim preferențial, în care poate acționa liberul-arbitru, neprincipalitatea și lipsa de răspundere.

Avaturile lui Solomon, Micu, și ale altora dovedesc că unele secții de fotbal și unii antrenori sînt dispuși la compromisuri și fac uz de „principalitate” doar atunci cînd le-a ajuns cuțitul la os.

Cazurile relevate prin ancheta noastră arată, de asemenea, că orice măsură devine inoperantă dacă fotbalistul refuză să înțeleagă care îi este menirea ca sportiv și cetățean.

Iată de ce se impune o permanentă activitate educativă în rîndurile acestor sportivi, răspunderea cluburilor și asociațiilor, ale consiliilor teritoriale ale CNEFS și ale comisiilor județene și orașenești de fotbal, nelimitîndu-se doar la rezultatele obținute pe terenul de sport și pe cel al comportării civice.

„CEI 16”

AI LUI ALF RAMSEY PENTRU GLASGOW

La Glasgow, antrenorul echipei Angliei va pleca cu 16 jucători, din care va alege pe cei 11 cu care va căuta să smulgă Scoției calificarea în campionatul Europei. Iată-i: **BANKS** și **Bonetti** — portari; **WILSON**, **Knowles**, **Newton** — fundași; **Mullery**.

Labone, **JACKIE CHARLTON**, **MOORE**, **Hunter** — mijlocași; **BALL**, **Summerbee**, **HUNT**, **HURST**, **BOBBY CHARLTON** și **PETERS** — înaintași. Cum se vede, nouă „mondiali”, notați cu majuscule.

ÎN PRELIMINARIILE C. M.

SE SCHIMBĂ DOI JUCĂTORI DE CÎMP

Odată cu stabilirea, prin sorți, a grupelor preliminare ale campionatului mondial din 1970, comitetul executiv al F.I.F.A. — după cum anunță revista cehoslovacă „Kopana” — a luat și o serie de măsuri privind disputarea meciurilor din aceste grupe, precum și dispozițiuni în legătură cu participarea jucătorilor.

Piecare federație va înainta cu 10 zile înainte de un joc o listă cuprinzînd 22 de jucători, din care va fi alcătuită echipa. Lista nu poate fi modificată decît în cazul cînd federația respectivă are asentimentul celei-

alte federații. În asemenea situații, acordul trebuie contrasemnat de secretarul F.I.F.A.

● În cursul meciurilor pot fi schimbați doi jucători. Spre deosebire de dispozițiile vechi, de data aceasta nu se precizează dacă unul trebuie să fie portar. Echipa au latitudinea să schimbe un portar și un jucător de cîmp sau doi jucători de cîmp.

● Pe foaia de arbitraj vor fi trecuți 16 jucători, dintre care 11 vor juca. Din cele cinci rezerve vor fi folosite numai două.

ALFREDO FONI A ZIMBIT...

Sfîrșitul anului 1967 l-a marcat marea surpriză produsă de echipa Albaniei, care a eliminat din campionatul Europei pe vicecampiona mondială, R.F. a Germaniei, oferindu-i iugoslaviei calificarea în sferturi de finală. Iată că și începutul acestui an a adus o surpriză de aceeași proporții. O altă echipă mică, a Ciprului, a reușit să învingă Elveția, considerată la un moment

dat candidată la locul ocupat de Italia. Cu această victorie, jucătorii ciprioți ne-au făcut cadou (slabă consolare...) locul al doilea în grupa a VI-a. Iar lui **Alfredo Foni**, fostul antrenor al echipei elvețiene, ocazia de a avea o satisfacție, după nejustificata lui înlocuire, cu Ballabio, la conducerea tehnică a naționalei.

CAMPIONATE... CAMPIONATE...

PORTUGALIA. — O etapă domnata de ploaie și... ploaie de goluri... Timpul nefavorabil n-a tăiat din entuziasmul spectatorilor, care au umplut tribunele ca pe o zi cu soare. Iar campionatul și-a urmat cursul regulat. Rezultatele au menținut lupta „dead-head” din fruntea clasamentului. **Benfica** și **Lisabona**, acest urmăritor încăpăținat al campionului, au obținut victorii fără drept de apel (3-0 cu **Braga** și, respectiv, 4-0 cu **C.U.F.**). Un eveniment de remarcă: ca de obicei, **Eusebio** și-a făcut datoria, marcînd două goluri cu care a luat un avans de 5 puncte în clasamentul golgeterilor.

Deci, o aminare în lupta pentru primul lor. **Benfica** și **Sporting** continuă să se afle la egalitate (27 puncte din 16 meciuri). Recordul etapei și al campionatului l-a realizat **F. C. Porto**: 9-0 cu **Tirsense**, victorie cu care învingătorii s-au plasat pe locul trei din clasament, cu 24 puncte. Îi urmează **Academica Coimbra**, cu 23, în urma vic-

toriei cu 3-0 asupra lui **San Joanne**. În clasamentul golgeterilor, reprezentanții ai primelor clasate: 1. **Eusebio** 22; **George** (Academica) 17; **Ernesto** (Sporting) 15.

GRECIA. — A.E.K. a câștigat derby-ul atenan. Derbyul A.E.K. — **Panathinaikos** a fost evenimentul care a făcut pe toți iubitorii fotbalului să alege toată săptămîna după un bilet. Revenirea lui A.E.K. în fruntea plutonului și victoria cu 5-0 reușită de **Panathinaikos** asupra fostului lider, **Aris Salonici**, anunțau un meci de o intensitate extraordinară. Și așa a fost, spre satisfacția celor 40.000 de spectatori care s-au înghesuit în tribunele stadionului A.E.K. **Panathinaikos** a început jocul în mare alură și a forțat pe A.E.K. să se apere majoritatea timpului în prima repriză. Rapida și decisa aripă stînga **Gramos**, a și deschis scorul în min. 33 printr-o lovitură cu capul. Dar A.E.K. a ripostat vehement și tînărul **Nicolaidis** a egalat 7 minute mai tîrziu, la o învalmășeală. Acesta a dat aripi echipei A.E.K., care a înscris golul victoriei în min. 52, prin **Papaloanu**, printr-un șut fulgerător. **Olimpiakos**, de data aceasta cu garnitură completă, cu **Sideris** și **Policronidis**, cu 2-0, și a trecut pe locul doi, pe care-l împarte cu **Aris Salonici**, egal (2-2) cu **PAOK** din același oraș.

BELGIA. — Arbitrii cer îngrădirea terenurilor l... Incidentele se înmulțesc la meciurile din campionat, din cauza arbitrajelor. Ultimele au fost înregistrate la meciul **Standard-Bruges**, Nemulțumiri de o decizie a arbitrilor **Loroux**, considerat cel mai bun din Belgia, grupe de spectatori au invadat terenul. Clubul **Standard** a fost sancționat cu o amendă serioasă (100.000 franci). Dar măsura a fost departe de a mulțumi pe arbitri. Acestia, întrușiți într-o hotărîre, au hotărît să ceară federației să oblige cluburile să-și îngrădească terenurile pentru a împiedica spectatorii să mai pătrundă în incinta terenului.

Măsura n-a fost luată, dar impresia lăsată de ultimele incidente pare că a mai calmat spiritele, a determinat o revenire a spectatorilor la sentimente mai bune. Duminică, meciurile s-au disputat într-o atmosferă liniștită, nefînregistrîndu-se nici un incident și nici o surpriză. Favoritele au câștigat, astfel că ordinea din fruntea clasamentului n-a suferit nici o schimbare: 1. **Anderlecht** (1-0 cu **F. C. Liege**) 29 puncte; 2. **F. C. Bruges** (3-1 cu **Lierse**) 28 puncte; 3. **Standard** (3-0 cu **Malines**) 25 puncte.

PRONOSPORT

1. Atalanta — Roma	1
2. Cagliari — Mantova	1
3. Fiorentina — Bologna	x
4. Inter — Varese	1
5. Verona — Palermo	x
6. Lanarossi — Napoli	1
7. Sampdoria — Brescia	1
8. Spal — Torino	2
9. Foggia — Bari	1
10. Lazio — Genoa	1
11. Modena — Novara	x
12. Pisa — Padova	x
13. Venezia — Potenza	1

DIN EVENIMENTELE SĂPTĂMINII

● **OBIECTIVITATE SANCTIONATĂ...** Claessen, internaționalul echipei belgiene **Standard** a intrat în conflict cu clubul său, de care a și fost amendat, pentru că a declarat la radio următoarele: „**Anderlecht** are echipa cea mai omogenă. Ea va fi și anul acesta campionă”. Conducerea clubului a apucat ca defetistă această afirmație, pornită din recunoașterea sinceră a valorii adversarului. ● **IN FINE, UN GOL (PENTRU 90.000 LIRE !)**. Noua achiziție a clubului londonez **Arsenal**, **Gould**, a înscris primul său gol, în meciul de cupă cu **Swansea**. Faptul a incitat pe conducătorii lui **Arsenal**. Cu toate că **Swansea** nu-i dădă o echipă de liga a IV-a și că pentru **Gould** s-a plătit recent nu mai puțin de 90.000 lire. Ceea ce nu justifică o asemenea satisfacție... ● **AMNISTIE ÎN OLANDA PENTRU FUGARI ÎN S.U.A.** Deoarece nord-americanii — după unificarea celor două federații — au decis să despăgubească cluburile olandeze al căror jucători au fugit în S.U.A. (fiind suspendați pe viață de federație), totul s-a aranjat. Din viitorul sezon, acești jucători vor putea să joace din nou în Olanda; le-a fost ridicată suspendarea. Totul a fost uitat și iertat. ● **PRECAMPIONAT ÎN U.R.S.S.** — Înaintea campionatului propriu-zis se va organiza, ca și anul trecut, un precampionat, cu participarea celor 20 de echipe din prima divizie și patru din divizia secundă. Ele vor fi împărțite în 4 grupe de câte 6, iar învingătorii se vor califica pentru semifinale. Jocurile se vor disputa în sudul țării. ● **AIMORE MOREIRA ȘI-A ÎNCEPUT TURNEUL EUROPEAN**. Conform planului de pregătire a echipei Braziliei, pentru C.M. 1970, antrenorul său **Aimore Moreira** a poposit pentru șase săptămîni pe continentul nostru, pentru a studia fotbalul european. El a fost oaspele de onoare al clubului **Borussia Mönchengladbach** și a asistat la meciul acestuia cu **F.C. Nürnberg**, împreună cu **Sepp Herberger** și **H. Schön**. El va urmări și alte meciuri în R.F.G. ● **EUSEBIO LA ATLETICO MADRID**: Clubul madrilen este în posesia semnăturii lui, dar nu-i vorba de „perla din Mozambic”, ci de un alt **Eusebio**, un spaniol care se numește **Eusebio Bejarano Vilario**...